

แชนส์กับ

หลุมพราง

หลักคำสอน

จิตใจ

ที่หลงผิด

ดนตรีศันน์ บราวน์

แซมสันกับหลุมพราง

หลักคำสอนจิตใจที่หลงผิด

ดนูทัศน์ บราวน์

สำหรับ โจดี โจนส์ และ คาเรน พร็ิน

ในความทรงจำของ แอนดรู แอกนิว มีปัญหาเรื่อง PTSD (ภาวะป่วยทางจิตจากเหตุการณ์ที่รุนแรง) เนื่องจากช่วงเวลาที่เขาอยู่ในหน่วยรบพิเศษของ
สหรัฐฯ

ซึ่งเขาเสียชีวิตเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2564

FatherOfLove-Thailand.com

March 2020

สารบัญ

ทำไมต้องก่อสร้างสงคราม	3
ชาวอิสราเอลได้รับอาวุธมาจากไหน	9
ในฐานะบิดาควรจัดการอย่างไรดีต่อลูกที่ดื้อและต่อต้าน	14
มุมมองของสงครามกลายเป็นสิ่งที่ถูกปิดบังเอาไว้	22
พระเจ้าตรัสต่อชนชาติอิสราเอลโดยผ่านเลนส์แห่งสงคราม	25
ท่านพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น	29
อิสราเอลเรียกร้องให้มีกษัตริย์	33
เราสมควรที่จะทำบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณทวีมากยิ่งขึ้น	37
การแต่งงานที่ผิดศีลธรรมของแซมสันและสภาพศีลธรรมของอิสราเอล	39
แซมสันสังหารคนนับพันด้วยกระดูกขากรรไกรลา	43
หากว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ลงมือกระทำ	47
การเปรียบเทียบชีวิตของแซมสันกับโยเซฟ	53
คำอธิบาย “อย่าต่อสู้กับคนชั่ว” ของนางเอเลน จี ไวท์	56

ทำไมต้องก่อสงคราม

คำถามหนึ่งที่ถูกลืมซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำไมความโหดร้ายรุนแรงในพระคัมภีร์เดิมเกิดขึ้น โดยดูเหมือนว่าได้รับการอนุญาตจากพระเจ้า ในเมื่อพระเยซูตรัสว่า “จงรักศัตรูของพวกท่าน” เราแต่ละคนเข้าใจตรรกะนี้กันอย่างไร ยิ่งไปกว่านั้นการรักศัตรูคงไม่ได้หมายถึงการต้องเช่นฆ่าฟันพวกเขา สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นคำถามที่สำคัญอย่างยิ่งยวด และเป็นคำถามที่สร้างความสับสนให้กับศาสนาคริสต์ เช่นเดียวกับคำตรัสของพระเยซูที่ทำให้เปโตรเกิดความงุนงง สับสน เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาว่า “เอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย เพราะว่าพวกที่ใช้ดาบจะต้องพินาศเพราะดาบ” (มัทธิว 26:52) คำตรัสนี้ทำให้ท่านเปโตรถึงกับชะงักนึกไตร่ตรอง ไม่ใช่เพราะดาบเป็นอาวุธ เป็นสิ่งจำเป็นที่พวกอิสราเอลต้องมีไว้เพื่อต่อสู้ป้องกันตัวเองกับเหล่าศัตรูทั้งหลายที่ใช้มานานนับเป็นเวลาหลายร้อยปีไม่ใช่หรือ

ประเด็นสำคัญคือ มีสงครามมากมายเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล ตั้งแต่สงครามที่ดุสง่ามและสูงส่ง (ตัวอย่างเช่นเยรีโค) ไปจนกระทั่งสงครามที่โหดร้ายอันน่าสะพึงกลัว (ชาวอิสราเอลเกือบจะล้างเผ่าพันธุ์เบนจามิน ในหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ 19-21) แต่ไม่ว่าจะอ้างเหตุผล ความชอบธรรมใด ๆ ก็ตามในการก่อสงคราม ความจริงก็คือว่าการฆ่าผู้อื่นเป็นเรื่องที่สร้างมลทินและก่อให้เกิดความบอบช้ำทางจิตใจอย่างรุนแรง

หลายคนอ้างถึงอุดมคติอันสูงส่งในการกระโจนเข้าสู่สงครามโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าอ้างว่าพระเจ้าทรงบัญชาหรือทรงอนุญาต แต่สิ่งที่เราจะต้องเข้าใจให้ถูกต้องก็คือไม่ว่าฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะเป็นผู้แพ้หรือผู้ชนะ สงครามก่อให้เกิดบาดแผล ความบอบช้ำทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงและก่อให้เกิดภาวะป่วยทางจิตจากเหตุการณ์อย่างรุนแรง (PTSD หรือ Post Traumatic Stress Disorder) ให้เรามาดูตัวอย่างบางส่วนจากสงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกา (1861-1865)

ในกรณีของวิลเลียม เจมส์ ทหารผ่านศึกฝ่ายใต้ (สงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกา แบ่งออกเป็นฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ ซึ่งเกิดขึ้นในระหว่างปี ค.ศ 1861-1865) เขาเป็นคนแรกที่แสดงอาการป่วยทางจิตที่ควบคุมตนเองไม่ได้ โดยในระหว่างสงครามเขาถูกจับเป็นเชลยอยู่ในค่ายเชลยศึกทางตอนเหนือ และ ภายหลังจากสงครามกลางเมืองสหรัฐฯ สิ้นสุดลง วิลเลียม เจมส์ ก็กลายเป็นคนป่วยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ความนึกคิดของเขา “เกิดความสับสนยุ่งเหยิงเป็นอย่างมาก” เขาเคยเป็นขวานาอยู่ในรัฐอลาบามา และพยายามเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยการใช้ชีวิตตามแบบเดิมของเขาด้วยการเพาะปลูกในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ.1865 แต่ในระหว่างปีนั้นเองอาการป่วยทางจิตของเขาก็หวนกลับมาอีกครั้งอย่างรุนแรงจนไม่สามารถควบคุมมันได้ถึงขั้นข่มขู่ว่าจะฆ่าพ่อของเขาเอง ในที่สุดเขาทำร้ายตัวเองโดยการกระโดดฆ่าตัวตายในบ่อน้ำ

ความรุนแรงรวมถึงการคิดทำร้ายต่อตนเองเป็นการแสดงอาการบ่งชี้โดยทั่วไปของคนที่ตกอยู่ในภาวะป่วยทางจิตขั้นรุนแรง หรือ (PTSD) หลังสงครามสิ้นสุดลง สมุดบันทึกรายชื่อผู้ป่วยในสถานสงเคราะห์คนวิกลจริตเต็มไปด้วยทหารผ่านศึกที่มีอาการป่วยทางจิตขั้นรุนแรงที่ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้ซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตของพวกเขา รวมไปถึงคนในสมาชิกครอบครัวของเขาเหล่านั้น

อีกตัวอย่างหนึ่งคือนิล สตอรี เขาถูกเกณฑ์เป็นทหารและเข้าร่วมในกองทหารราบที่ 46 ของรัฐจอร์เจียในช่วงระหว่างสงครามเขามีเหตุการณ์ที่ “แปลกประหลาด” และเมื่อเขากลับบ้าน เขา “ขาดเรี่ยวแรงและความกระตือรือร้นที่เคยมี” ถึงกระนั้นก็ตามเขาก็พยายามกลับไปใช้ชีวิตพลเรือนโดยกลับไปเป็นขวานาอีกครั้งในปี ค.ศ.1872 เขากลายเป็นคนที่อารมณ์ฉุนเฉียวรุนแรงมากขึ้นเรื่อย ๆ ถึงขั้นข่มขู่ว่าจะฆ่าคนในครอบครัวและเผาบ้าน พวกพี่น้องรู้สึกหมดหวังจึงได้สร้างกระท่อมเล็ก ๆ ให้เขาอยู่เพื่อกักบริเวณเขาไว้ แต่ในที่สุดคนในครอบครัวก็ตัดสินใจส่งตัวของนิลเข้าไปบำบัดรักษาตัวที่สถานสงเคราะห์คนวิกลจริตในมลรัฐจอร์เจียที่เมืองมิลเลดจ์วิลล์ ซึ่งผู้ให้การดูแลสังเกตเห็นว่าเขาเอาแต่กินและนอนอยู่ตลอดเวลา ไม่มีชีวิตชีวาหรือแม้แต่จะขยับตัวหรือพูดคุยกับใครก็ตาม

พฤติกรรมฆ่าตัวตาย เป็นอาการบ่งชี้ของภาวะป่วยทางจิตจากการผ่านเหตุการณ์ที่รุนแรง (PTSD) ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ของทหารผ่านศึกสงครามกลางเมืองอเมริกาในขณะนี้ที่เราไม่มีข้อมูลในเรื่องตัวเลขของผู้ที่ฆ่าตัวตายในหมู่ทหารผ่านศึกในสงครามกลางเมือง แต่เราสามารถอ้างอิงงานวิจัยของทหารผ่านศึกในยุคสมัยใหม่เพื่อทำการเปรียบเทียบกับทหารผ่านศึกในยุคศตวรรษที่ 19 ยกตัวอย่างเช่น เราทราบดีว่ามีทหารผ่านศึกเวียดนามจำนวน 20 เปอร์เซ็นต์พยายามฆ่าตัวตายและอีกจำนวน 20 เปอร์เซ็นต์จมอยู่กับความคิดที่จะฆ่าตัวตายในบางครั้ง จากการศึกษาในหนังสือชื่อ *Shook Over Hell* ของอีริก ที.ดี เจอร์ เปิดเผยให้เห็นว่ามากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้อาศัยในบ้านทหารผ่านศึกในรัฐอินเดียนาได้พยายามฆ่าตัวตาย หรือ ฆ่าตัวตายสำเร็จแล้ว หรือคิดที่จะฆ่าตัวตาย

ตัวอย่างหนึ่งของชีวิตที่จมดิ่งลงสู่ก้นบึ้งของ อัลบีนัส สเนลสัน ซึ่งเป็นชาวรัฐจอร์เจีย เขา รับราชการในเหล่าทหารม้ากับทหารทางฝ่ายใต้ เขาเป็นตัวอย่างของคนที่ถูกอยู่ในวงจรของการฟื้นฟูรักษาจิตใจและการกลับมากำเริบของโรคอีก เขาพยายามฆ่าตัวตายอยู่หลายครั้ง สเนลสันสมัครเข้าเป็นทหารตั้งแต่เป็นวัยรุ่น เขาต้องต่อสู้ดิ้นรนในขณะที่ยังเป็นทหารและถูกปลดประจำการก่อนกำหนด และต้องเข้ารับรักษาตัวที่สถานสงเคราะห์คนวิกลจริตในรัฐจอร์เจีย ซึ่งเป็นสถานที่ที่เขาพยายามเผาตัวเองและกระโดดออกทางหน้าต่างเพื่อพยายามฆ่าตัวตาย ในที่สุดเขาก็ตายอย่างสงบในปี ค.ศ. 1871 ด้วยการกลืนแอลกอฮอล์ซึ่งเป็นสารพิษชนิดหนึ่งทหารจากสงครามกลางเมืองของอเมริกาหลายคนได้รับความทุกข์ทรมานจากอาการโรคจิตหลอนซึ่งเป็นอาการขั้นรุนแรงของโรค (PTSD) จอห์น วิลเลียมส์ ก็เป็นทหารผ่านศึกอีกคนหนึ่งเข้ารับรักษาตัวอยู่ในสถานสงเคราะห์คนวิกลจริตในรัฐจอร์เจียพร้อมกับอาการที่เราเรียกว่าความกลัวหวาดระแวง หลังจากกลับการรบ เขา “หวาดกลัวระแวงอยู่ตลอดเวลา” เขาร้องคร่ำครวญอยู่ตลอดเวลาว่ามีคนกำลังพยายามฆ่าเขา เมื่ออาการคลุ้มคลั่งขึ้นถึงขีดสุด เขาทำอัตวินิบาตกรรมโดยเอาเชือกรัดคอตัวเอง ในทำนองเดียวกันกับผู้ชายอีกคนหนึ่งชื่อ โจเซฟเพียร์แมน อายุ 40 ปี ช่างทำบังเหียนจากปีเตอร์สเบิร์กในรัฐเวอร์จิเนียที่ปลิด

ชีวิตตัวเองในปี ค.ศ.1875 หลังจากตะโกนว่า “มีคนกำลังออกมาจากเมืองมาที่นี่เพื่อฆ่าผม” (<https://www.civilwarmed.org/ptsd/>)

พฤติกรรมและอาการบอบช้ำทางจิตใจก็คงเกิดขึ้นกับชาวอิสราเอลด้วยเช่นกัน พวกเขาเดินทางออกจากแผ่นดินอียิปต์และตลอดทางได้ทำสงครามกับชาวคานาอันเป็นเวลานานหลายปี ในที่สุดพวกเขาก็ได้รับชัยชนะและได้รับดินแดนแห่งพันธสัญญา แต่พวกเขาได้รับสันติสุขหรือเปล่า คำตอบคือ “ไม่เลย” แต่กลับทำให้พวกเขาหลงเข้าไปสู่ส่วนที่มีดมืดที่สุดในประวัติศาสตร์ ซึ่งมีการบันทึกไว้อยู่ในหนังสือผู้วินิจฉัย มันเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าจริงหรือที่จะให้ประชากรของพระองค์เผชิญกับภาวะป่วยทางจิตจากการผ่านเหตุการณ์ที่รุนแรง (PTSD) เช่น การฆ่าตัวตาย ความทุกข์ทรมานจากอาการจิตหลอนหวาดระแวงจนกลายเป็นความรุนแรงที่ใหญ่โต

ให้เราจุ่มมองของความคิดตรงจุดนี้ให้ดี ในขณะที่เราศึกษาเรื่องนี้ หลายคนคิดว่าผมโง่ดีพระเจ้าหรือพระคัมภีร์ เมื่อผมตั้งคำถามเหล่านี้ขึ้นมาแต่ความจริงคือไม่ใช่ ผมเห็นพระพักตร์ของพระเยซูที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก ความเมตตา และความอ่อนโยน และผมเชื่อว่าพระองค์ทรงต้องการให้คำตอบแก่นุชนุษย์เพื่อยุติสงครามแห่งฝ่ายจิตวิญญาณที่ฝังลึกอยู่ในเนื้อหนังของเรา

ผมอยากอธิบายหลักการสองสามข้อก่อนที่จะพูดถึงเรื่องพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ที่เสด็จลงมาเหนือแซมสันหลังจากนั้นเขาก็สังหารศัตรูนับพัน เมื่อเราย้อนดูประวัติศาสตร์ของสงครามและการต่อสู้ของชาวอิสราเอลกับศัตรูที่อยู่รายล้อมรอบตัวเขา เราควรที่จะเข้าใจถึงแก่นแท้ของปัญหา **สิ่งนั้นก็**คือความท่างเหินและความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระลักษณะและน้ำพระทัยของพระองค์ พวกเขาต่างคิดอยู่เสมอว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้พวกเขาตาย แยกย้ายไปกว่านั้นพวกเขาคิดเกินเลยไปถึงขั้นที่ว่าพระองค์ต้องการสังหารพวกเขาเสียด้วยซ้ำ แม้ว่าพวกเขาได้เห็นหลักฐานอย่างชัดเจนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำลังช่วยเหลือพวกเขาอยู่ แต่สิ่งที่พวกเขาขาดก็คือความเชื่อในแผนการของพระองค์

พวกเขาบอกโมเสสว่า “หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาพวกเราออกมาตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมท่านจึงทำกับเราเช่นนี้คือพาพวกเราออกมาจากอียิปต์ เราบอกท่านในอียิปต์แล้วไม่ใช่หรือว่า ปล่อยพวกเราแต่ลำพังให้พวกเราไร้คนอียิปต์เกิด เพราะการทำเช่นนั้นก็ยังดีกว่ามาตายในถิ่นทุรกันดาร”

โมเสสกล่าวกับประชากรว่า “อย่ากลัวเลย จงยืนนิ่งอยู่ คอยดูความรอดจากพระยาห์เวห์ ซึ่งทรงทำเพื่อพวกท่านในวันนี้ เพราะคนอียิปต์ที่เห็นในวันนี้ พวกท่านจะไม่ได้เห็นอีกตลอดไป พระยาห์เวห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย พวกท่านจงสงบอยู่เถิด” (อพยพ 14: 11-14)

หลังจากเหตุการณ์นั้น พวกเขาได้ร้องบทเพลงสรรเสริญแห่งชัยชนะที่มีท่อนหนึ่งกล่าวว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นบารุชแห่งสงคราม พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระนามของพระองค์” คนอิสราเอลเข้าใจความหมายอย่างถูกต้องหรือไม่ เราทั้งหลายรู้ว่าทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่ทางของเรา (อิสยาห์ 55: 8-9) ดังนั้นวิธีการรบของพระองค์ก็จะไม่เหมือนมนุษย์ คำถามคือเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะยึดครองแผ่นดินคานาอันโดยการรบพุ่งทำสงครามจริงหรือ หรือการใช้ดาบเป็นพระประสงค์ของพระองค์เพื่อที่มนุษย์จะอ้างถึงพระสัญญานั้นด้วยคมดาบจริงหรือ แต่ชาวอิสราเอลกลับคิดเช่นนั้น

ชาวอิสราเอลต่างยังคงเคลือบแคลงสงสัยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่จะมีส่วนร่วมกับการพวกเขาในการยึดครองแผ่นดินคานาอัน และในที่สุดพวกเขาได้ตัดพระองค์ออกและพึ่งกำลังของตนเอง “เราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์” พวกเขา ร่ำร้องและพูดว่า “เราจะลุกขึ้นยืนและสู้ตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงบัญชาเรา” เฉลยธรรมบัญญัติ 1:41 พวกเขาเปรียบเหมือนคนตาบอดที่กลายเป็นผู้ล่องละเมิดพระเจ้า ๆ ไม่เคยบัญชาให้พวกเขา “ยืนขึ้นและสู้รบ” มันไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์ที่จะให้พวกเขาเข้ายึดครองแผ่นดินโดยใช้กำลังสู้รบทำสงครามแต่โดยการเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์อย่างเคร่งครัด (บรรพชน และ ผู้เผยพระวจนะ 392.3)

การเชื่อฟังเป็นกุญแจ พวกเขาต้องเข้าใจธรรมบัญญัติว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อความรอดของพวกเขาและมาเรียนรู้โดยการทำความรู้จักและรักพระเจ้าพระบิดาของพวกเขา นี่ต้องการความเข้าใจเกี่ยวกับความบาปของพวกเขาเองซึ่งเรารู้ว่าเป็นสิ่งที่ไม่ง่ายสำหรับจิตใจมนุษย์ “เพราะว่าการเอาใจใส่เนื้อหนังนั้น คือ การเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงไม่สามารถปฏิบัติตามได้” (โรม 8: 7)

คนอิสราเอลไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตากรุณาและคุณความดีงาม อีกทั้งยังไม่เชื่อว่าพระองค์จะทรงคุ้มครองดูแลพวกเขาอย่างจริงจัง ครั้งแรกที่พวกเขาประสบปัญหาความยุ่งยาก พวกเขาพาลคิดเลยเถิดไปเองว่าเป็นเพราะพระเจ้าทรงต้องการลงโทษพวกเขา และจากความเคลือบแคลงใจนี้เองก่อให้เกิดความผิดพลาดหลายอย่างตามมาที่เป็นเหมือนกับดักทางความคิดที่ส่งต่อในกระบวนการความคิดผิด ๆ ต่อไปอีกหลายชั่วอายุคน

ชาวอิสราเอลได้รับอาวูรมาจากไหน

เมื่อชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ พวกเขาไม่มีอาวูรติดตัวออกมาด้วย พวกเขาไม่เคยได้รับการฝึกฝนให้เป็นทหาร พวกเขาไม่ใช่กองทัพทหาร คำถามคือพวกเขารู้จักการใช้ดาบได้อย่างไร มีบางคนคิดว่าพวกเขานำอาวูรติดตัวออกมาจากอียิปต์ และมีข้อพระคัมภีร์ที่ช่วยสนับสนุนความคิดนี้ ซึ่งอยู่ในหนังสืออพยพ บทที่ 13:18 “พระเจ้าจึงทรงนำประชากรอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารยังทะเลแดง ประชาตอิสราเอลก็ออกจากแผ่นดินอียิปต์ มีอาวูรพร้อมทำสงคราม”

คำถามที่ว่าทำไมพวกเขาถึงมีอาวูรอยู่ในมือ เพราะเหตุใดคนอียิปต์ถึงให้อาวูรแก่พวกเขา คำว่า “ติดอาวูร” ในที่นี้แปลว่า “ห้ำหีบ” ตอนที่คนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาจัดกลุ่มเดินเป็นขบวน มีผู้อธิบายหลายคนเชื่อว่า สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขามีอาวูรติดมือออกมาด้วย ซึ่งนางเอลเลน จี. ไวท์ ก็เชื่อเช่นนั้น

แทนที่จะใช้เส้นทางตรงไปยังคานาอันที่ต้องผ่านดินแดนของชาวฟิลิสเตีย พระเจ้าได้ทรงนำพวกเขาไปยังทางทิศใต้ มุ่งหน้าไปยังทะเลแดง เพราะพระเจ้าตรัสว่า “เกรงว่าเมื่อประชากรเผชิญกับการต่อต้านเข้า พวกเขาจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์” เพราะหากพวกเขาเดินทางผ่านดินแดนของชาวฟิลิสเตียจะถูกขัดขวาง เพราะในสายตาของชาวฟิลิสเตียมองว่าชาวอิสราเอลคือพวกทาสที่หลบหนีจากเจ้านาย และไม่ลังเลที่จะทำสงครามกับพวกเขา ส่วนชาวอิสราเอลเองก็ไม่พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับผู้คนที่มีพลังกำลังและข้าชองในการทำสงคราม พวกเขาแทบจะไม่รู้จักพระเจ้าและมีความศรัทธาในพระองค์เพียงเล็กน้อย พวกเขาตกอยู่ในหวาดกลัวและท้อถอย **นอกจากนั้นไม่มีอาวุธและไม่เคยทำการรบมาก่อน** พวกเขาตกอยู่ในสภาพจิตใจที่หดหู่เพราะตกเป็นทาสมานาน และยิ่งไปกว่านั้น พวกเขามีผู้หญิงและเด็กกรวมถึงฝูงสัตว์มากมายที่ต้องดูแล (บรรมพชน และ ผู้เผยพระวจนะ 282.1)

พระเจ้าทรงทราบดีว่าลึก ๆ ภายในจิตใจของคนอิสราเอลนั้นคิดว่าการทำสงครามเท่านั้นจึงจะยึดครองแผ่นดินคานาอันได้ โดยขาดความศรัทธาในพระเจ้าและพลังกำลังของตนเอง แม้ว่าพวกเขาจะไม่มีอาวุธและไม่คุ้นเคยกับการทำสงครามมาก่อนก็ตาม พระประสงค์ของพระเจ้าในการพาพวกเขาผ่านทะเลแดงและมอบชัยชนะในสงครามอย่างน่านมหัศจรรย์ โดยที่ชาวอิสราเอลไม่ต้องต่อสู้ใด ๆ เพียงแต่ขอให้มีความเชื่อในพระเมตตาคุณและโดยไม่ต้องออกแรงรบ แต่จะทรงประทานแผ่นดินคานาอันให้แก่พวกเขา แผนการที่กล่าวถึงคนอิสราเอลนี้อยู่ในหนังสืออพยพ บทที่ 23:27-28

เราจะให้ความสยดสยองนำหน้าเจ้า เราจะให้ความโกลาหลเกิดกับชาวเมืองทั้งหมดที่เจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้ศัตรูทั้งหมดของเจ้าหันหลังหนีเจ้า เราจะใช้ให้ฝูงแตนนำหน้าเจ้า พวกมันจะขับไล่คนฮีไวต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ ไปให้พ้นหน้าเจ้า (อพยพ 23:27-28)

ด้วยเหตุที่พวกเขาขาดความเชื่อ คิดว่าพวกเขาเจ้า พระต่างอวยพรประชาชาติโดยมอบ
ชัยชนะในการศึกสงคราม ดังนั้นพระเจ้าจะทรงกระทำตามอย่างนั้นเช่นกัน ปาฏิหาริย์
ครั้งยิ่งใหญ่ในการข้ามทะเลแดง พระเจ้าได้ทรงมอบทางเลือกให้แก่ชนชาติอิสราเอล

แม้ว่าพระคัมภีร์จะไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่าคนอิสราเอลได้อาหารมาจากไหน แต่น่าจะมี
แหล่งเดียวที่พวกเขาสามารถหาอาหารได้ นั่นก็คือเก็บเอาจากร่างของพวกทหารอียิปต์ที่
จมน้ำตายจากการไล่ล่าตามชาวอิสราเอลจากความมหัสจรรย์ที่เกิดขึ้นระหว่างข้ามทะเล
แดง

ด้วยเหตุนี้ในวันนั้นพระยาห์เวห์โปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์ คน
อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล (อพยพ 14:30)

คลื่นในทะเลอันปั่นป่วนทำให้ทหารอียิปต์จมน้ำตายทั้งกองทัพ ร่างของพวกเขากลับ
ซัดเข้ามาয়ชายฝั่ง ทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ ที่พวกเขานำติดตัวมาตกเป็นของชาวอิสราเอล
โดยเฉพาะเสื้อผ้าและอาวุธต่าง ๆ สิ่งของเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชาวอิสราเอลใน
ระหว่างเส้นทางไปยังดินแดนแห่งพันธสัญญาในการทำสงครามกับพวกอามาเลซ บะซา
ไนต์ และอาโมไรต์ ฯลฯ หากว่าพวกเขาไม่ได้รับอาวุธจากเหตุการณ์ครั้งนี้ เราก็คงไม่รู้
เหมือนกันว่าพวกเขาจะไปเสาะหาอาวุธมาจากไหน เพราะไม่มีเหตุผลหรือข้อมูล
เพียงพอที่จะพิสูจน์ให้เชื่อได้ว่าพวกเขานำอาวุธออกมาจากอียิปต์ (คำอธิบายของ
อาดัม คลาร์ก ในหนังสืออพยพ บทที่ 14:30)

โจเซฟัส นักศึกษาประวัติศาสตร์อิสราเอล ได้ตั้งข้อสังเกตว่าวันถัดมา หลังจากเหตุการณ์
ทะเลแยกออก (ในคืนที่คนอียิปต์จมน้ำตาย) อาวุธของทหารอียิปต์ถูกคลื่นซัดเข้าชายฝั่ง
ที่ชาวฮีบรูตั้งค่ายอยู่ อาศัยกำลังแรงลมและคลื่นที่พัดเข้าหาฝั่ง โมเสสจึงเก็บรวบรวม
อาวุธเหล่านี้ไว้ใช้ทำสงครามและนี่คือคำอธิบายว่าทำไมพวกเขาถึงมีอาวุธ... (คำอธิบาย
ของ กิล)

คนอิสราเอลตัดสินใจผิดพลาดอย่างร้ายแรงในวันนั้นเมื่อพวกเขาตัดสินใจเก็บอาวุธจาก
ศพของทหารอียิปต์ หากพวกเขาคิดไตร่ตรองให้ดีกว่านี้ว่า “พวกเราไม่ใช่ทหาร เราใช้

อาวุธเหล่านี้ไม่เป็น **พระเจ้า**ต่างหากที่ได้ทรงนำพาพวกเรามาไกลถึงที่นี่และพระองค์จะทรงช่วยเราโดยไม่ต้องออกแรงต่อสู้ พระเจ้าทรงสัญญาจะประทานแผ่นดินคานาอันและพวกเราไม่จำเป็นต้องฆ่าผู้อื่นด้วยมือของเราเอง”

แต่เนื่องจากชาวอิสราเอลขาดความไว้วางใจในพระเจ้าและคิดอยู่ตลอดเวลาว่า วันหนึ่งพระองค์จะทรงลงทัณฑ์พวกเขาไป พวกเขาจะต้องยืนด้วยลำแข้งและปกป้องตัวเอง “ปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่าต้องมาเสียใจภายหลัง” อย่างน้อยเราก็มีดาบติดตัวไว้ป้องกัน เพราะพระองค์ก็ทรงเป็น “บุรุษแห่งสงคราม” มิใช่หรือ หรืออาจจะเป็นเพราะว่าพวกเขาคิดว่าพระเจ้าทรงวางแผนให้ดาบเหล่านี้ถูกซัดขึ้นฝั่งเพื่อให้พวกเขาเก็บและนั่นเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ พวกเขาจึงเก็บรวบรวมอาวุธเหล่านั้นไว้

สิ่งที่เรารู้ก็คือภายในจิตใจของชาวอิสราเอล พวกเขาไม่ได้ไว้วางใจในพระเจ้าเลยแม้แต่นิด ถึงแม้ว่าพระองค์จะได้ทรงปกป้องพวกเขาด้วยปรากฏการณ์ที่เหนือธรรมชาติ แต่แค่สามวันให้หลังจากข้ามทะเลแดง พวกเขาพากันบ่นระงมเมื่อกระหายน้ำ พระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ที่ตำบลมาราห์โดยเปลี่ยนน้ำที่มีรสขมให้เป็นน้ำจืดแก่พวกเขา (อพยพ 15: 22-27) ซึ่งเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งที่น่าจะเพิ่มความเชื่อแก่คนอิสราเอลมากขึ้น แต่หลังจากเหตุการณ์ปาฏิหาริย์ครั้งนั้นได้ไม่นาน พวกเขา ก็เริ่มบ่นอีกครั้งว่าพระเจ้าทรงต้องการสังหารพวกเขา โดยลืมหูลืมตาทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นและปล่อยให้ความเชื่อเหี่ยวเฉา

ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทางออกจากเอลิม และมาถึงถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่างเอลิมกับภูเขาศินาย ในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดารในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ชุมชนอิสราเอลทั้งหมดพากันบ่นต่อว่าโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดาร

คนอิสราเอลกล่าวกับท่านทั้งสองว่า “เราตายเสียในแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ ขณะเมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอิมหนักดีกว่า นี่ท่านทั้ง

สองกลับมาเราออกมายังถิ่นทุรกันดารนี้ เพื่อจะให้ชุมนุมชนทั้งหมดหิวตาย ” (อพยพ 16: 1-3)

ภัยพิบัติครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นในแผ่นดินอียิปต์เพิ่งจะผ่านไปเพียงสองเดือนครึ่ง นับเป็นเหตุการณ์ที่เต็มไปด้วยความสำคัญและสิ่งมหัศจรรย์หลายอย่าง แต่คนอิสราเอลกลับคิดว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงช่วยอะไรพวกเขาเลย จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่พวกเขาเก็บดาบจากซากศพคนอียิปต์เพื่อสะสมเป็นอาวุธป้องกันตัว พระเจ้าทรงประทานมานาจากสวรรค์ให้พวกเขากิน แต่นั่นก็ยังไม่เพียงพอ สิ่งที่เราที่เลวร้ายที่สุดก็คือพวกเขาถึงกับต้องการขว้างก้อนหินใส่โมเสสให้ตายเพราะขาดน้ำ พระคัมภีร์กล่าวว่าพวกเขาไม่เคยอธิษฐานขอน้ำซ้ำร้ายไปกว่านั้น พวกเขาไม่เคยแม้แต่ร้องขอหรือบอกให้โมเสสอธิษฐานเพื่อพวกเขาเสียด้วยซ้ำ พวกเขายังจมอยู่กับความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงต้องการสังหารพวกเขา โมเสสต้องทุบตีก้อนหินซึ่งเป็นสัญลักษณ์เล็งไปถึงพระคริสต์จึงมีน้ำจิตไหลออกมาให้พวกเขาดื่ม

โมเสสเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า มัสสาห์ และเมรีบ่าห์ เพราะคนอิสราเอลหาเรื่องตน ณ ที่นั้น และลงตีกับพระยาห์เวห์ว่า “พระยาห์เวห์สถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ” (อพยพ 17: 7)

หลังจากเหตุการณ์ที่แสดงถึงการขาดความศรัทธา ชาวอิสราเอลได้กระโจนเข้าสู่สงครามเป็นครั้งแรกโดยใช้อาวุธที่ทำจากมือมนุษย์ คนอามาเลซยกทัพเข้ามาโจมตีคนอิสราเอลและแน่นอน คนอิสราเอลไม่ได้นึกที่จะให้พระเจ้าช่วย พวกเขาต่อสู้ด้วยพลังของตนเอง แต่อย่างที่เราู้กันคือคนอิสราเอลไม่ได้รับการฝึกฝนทางทหารมาก่อน ในกรณีเช่นนี้พระเจ้าทรงสมควรปฏิบัติพระองค์เองอย่างไรดี ควรหรือไม่ที่พระองค์จะทรงละทิ้งประชากรของพระองค์เพียงเพราะว่าพวกเขาไม่เข้าใจวิถีทางของพระองค์ พวกเขาช่างเป็นลูกที่โง่เขลาจริง ๆ หรือ พระเจ้าจะทรงทำเช่นนั้นจริงหรือ

คำตอบคือ พระเจ้าทรงใช้โอกาสนี้อีกครั้งเพื่อสอนการพึ่งพิงในพระองค์แก่พวกเขา เพื่อนำพวกเขากลับมาหาพระองค์ พระเจ้าทรงมอบชัยชนะในการต่อสู้เมื่อโมเสสชูแขนขึ้น และความพ่ายแพ้เมื่อแขนของโมเสสตกลง พระเจ้าทรงทำงานผ่านความคิดผิด ๆ

เกี่ยวกับพระองค์โดยการสอนเรื่องการเชื่อฟัง พระเจ้าทรงใช้สิ่งที่ตาพวกเขามองเห็นได้ เพื่อหนุนใจความเชื่อในสิ่งที่ตามองไม่เห็น

หนทางเดียวที่ชาวอิสราเอลจะได้ชีวิตและสันติสุขก็ต่อเมื่อเชื่อฟังพระองค์เท่านั้น และเมื่อคนอิสราเอลมีประสบการณ์ชีวิตและสันติสุขแล้ว เมื่อนั้นแหละพวกเขาจึงจะเข้ามาหาพระองค์ด้วยความเชื่อ ความไว้วางใจและยึดมั่นในพระองค์ เพราะถ้าหากพระเจ้าจะทรงละทิ้งพวกเขาไปเพราะการทำสงคราม พวกเขาจะไม่มีวันเข้าใจจุดสำคัญถึงเหตุที่พระเจ้าทรงยอมกระทำตามใจปรารถนาของมนุษย์ดังตัวอย่างเรื่องเล่าอันสวยงามของนักร้องตัว

ในฐานะบิดาควรจัดการอย่างไรดีต่อลูกที่ดื้อและต่อต้าน

มีตัวอย่างเรื่องประกอบเรื่องหนึ่งที่เขียนโดยเฟรด ไรท์ ที่พูดถึงสถานการณ์ที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกอยู่ในหนังสือ *Behold Your God* หรือแปลเป็นไทยว่า *ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของเจ้า* หนังสือเล่มนี้มีส่วนช่วยให้ผมเข้าใจความรู้สึกของพระเจ้าได้ว่าทรงรู้สึกเช่นไรในสถานการณ์ดังกล่าว เมื่อลูกอันเป็นที่รักของเราตกอยู่ใต้อิทธิพลของโลกและต่อต้านความปรารถนาดีของพ่อแม่ที่พากเพียรสอนลูกให้อยู่ในทางของศาสนา

“ให้เราจำลองนิภาพของเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสัตว์ป่าอาศัยอยู่อย่างมากมาย เช่น หมู กวาง แกะป่าภูเขาที่มีเขาหนามแหลมและสัตว์ดุร้ายพวกเสือดาว สิงโต สิ่งที่คุณเหมือนจะเป็นวัฒนธรรมของผู้ชายส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในเมืองนี้ก็คือส่วนใหญ่ต่างเป็นนักร้องตัวดวงที่ไม่ยอมพลาดโอกาสที่จะใช้ปืนของพวกเขาในเกมส์ไล่ล่ายิงสัตว์”

แต่มีชายคนหนึ่งที่แตกต่างกันกับผู้ชายคนอื่นอย่างสิ้นเชิง เขาเป็นคนที่รักพระเจ้า ในความคิดของเขา การฆ่าสิ่งมีชีวิตที่สวยงามที่แม้จะอาศัยอยู่ในป่าเขาเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับ

ธรรมชาติของเขา ดังนั้นเขาจึงไม่เคยเข้าร่วมในกลุ่มพวกนักล่าสัตว์ที่แสวงหาการผจญภัยโดยการยิง ทำร้าย ฆ่าสัตว์ เอาเลือดเนื้อของสิ่งมีชีวิต

กลุ่มพวกนักล่าสัตว์เหล่านั้นรู้สึกตะขิดตะขวงใจกับชายแปลกประหลาดผู้นี้ และพยายามชักจูงพูดโน้มน้าวใจเขาให้เข้าร่วมการล่าสัตว์กับพวกเขา ถึงกับครั้งหนึ่งในวันเกิดของชายผู้นี้ พวกเขาอุตสาห์ซื้อปืนไรเฟิลล่าสัตว์อย่างดีเป็นของขวัญให้ แต่ชายผู้นี้กลับปฏิเสธของขวัญชิ้นนี้ด้วยความสุภาพอ่อนโยนและด้วยกิจกรรมยามาที่ตีของคริสเตียน

การปฏิเสธยิ่งทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง พวกผู้ชายนักล่าสัตว์เหล่านั้นต่างโกรธเคืองและพยายามหาเรื่องกดดันชายผู้นี้มากยิ่งขึ้นไปอีก แม้เวลาจะผ่านไปหลายปีแต่ก็ไม่มีอะไรมาเปลี่ยนใจชายผู้นี้ได้ สิ่งเดียวที่ชายผู้นี้ยอมล่าและพกติดตัวก็มีเพียงแต่กล้องถ่ายรูป

แต่เรื่องที่ชายผู้นี้เป็นกังวลมากที่สุดก็คือ บุตรชายคนเดียวที่เขาพยายามปกป้องเพื่อไม่ให้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลจากพวกนักล่าสัตว์ เขายอมทุ่มเททำทุกอย่างโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อปลูกฝังความรักในการรักสัตว์ป่าให้กับลูกชายอย่างที่ตัวเขาเป็น และรู้สึกปลื้มใจเมื่อเห็นลูกชายเดินไปในทิศทางเดียวกันกับเขา ในความเป็นพ่อ เขาเพียงพยายามสอนลูกชายให้ทำในสิ่งเดียวกับเขา ซึ่งแตกต่างจากแนวความคิดของพวกนักล่าสัตว์เหล่านั้น

บิดาให้อิสระภาพกับลูกชายในการเลือกทำสิ่งที่ตัวเองชอบ เมื่อลูกเริ่มโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่เขาก็เริ่มตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ด้วยตัวเอง เขาไม่ต้องตกอยู่ภายใต้กฎระเบียบอำนาจการดูแลของพ่ออีกต่อไป ไม่นานนัก เพื่อนที่มีอายุรุ่นราวเดียวกันชวนเขาออกไปเที่ยวไปยังสถานที่ห่างไกลจากบ้าน เขาตื่นเต้นอยากจะไปเห็นสถานที่แปลกใหม่จึงตอบตกลง

แต่แท้ที่จริงแล้ว เรื่องนี้เป็นแผนอันชาญฉลาดของพวกนักล่าสัตว์ที่ดึงตัวลูกชายให้ออกมาในทางเดียวกับพวกเขาโดยใช้พวกเด็กผู้ชายในวัยเดียวกันล่อเขาให้ห่างเหินจากพ่อ โดยพยายามสร้างอิทธิพลเหนือชายหนุ่มผู้นี้เมื่อเขาอยู่ห่างไกลจากบิดา พวก

เด็กผู้ชายต่างพยายามชักจูงให้ชายหนุ่มคนนั้นลองใช้ปืนไล่ล่าสัตว์ดุสักครั้งเพื่อทดลองดูว่าเขาจะชอบไหม ชายหนุ่มตอบตกลงโดยไม่ได้รู้สึกถึงอันตรายใด ๆ ในเกมส์ไล่ล่าสัตว์เหล่านั้น จึงตามพวกนั้นออกไป

ตอนแรกเขาก็ไม่รู้สึกสนุกอะไร มองเพียงว่าเป็นเรื่องของความท้าทาย สนุกสนานและตื่นเต้นที่ดึงเขาเข้ามา แต่ผลสุดท้ายกลายเป็นว่าเขาเสพติดกลายเป็นนักล่าสัตว์อย่างเต็มตัวและในที่สุด เขาแวะไปที่ร้านขายอุปกรณ์กีฬาล่าสัตว์ซื้อปืนมากระบอกหนึ่งที่มีลวดลายสวยงามและนำกลับบ้าน ซึ่งทำให้พ่อของเขาเสียใจและผิดหวังในตัวเขาเป็นอย่างมาก

ชายหนุ่มคนนี้ได้ตัดสินใจเลือกหนทางของตนเองและตอนนี้ผู้เป็นพ่อกำลังเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่จะต้องจัดการอย่างหนึ่งอย่างใด เขาควรจะทำอย่างไร ในเมื่อเห็นได้อย่างชัดเจนว่าลูกชายได้เลือกเส้นทางชีวิตที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเขาและพระผู้เป็นเจ้าแล้ว

สถานการณ์สำหรับบิดาของชายหนุ่มผู้นี้ก็เช่นเดียวกับพระเจ้า อาจจะแบ่งได้ดังต่อไปนี้คือ

1. **การตัดพ้อตัดลูก** วิธีการข้อแรกคือตัดความสัมพันธ์เป็นพอลูก โดยห้ามลูกชายเข้าบ้านและให้ออกไปใช้ชีวิตตามเส้นทางที่เขาเลือกเองโดยพ่อไม่ต้องรับรู้อะไรทั้งสิ้น แต่ผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นคือความคิดของพอลูกคุณนี่จะเป็นเหมือนเส้นคู่ขนานที่ไม่มีวันบรรจบกัน
2. **การบังคับ** ทางเลือกถัดไปคือการบังคับลูกให้ยอมจำนนต่อความต้องการและวิธีการของพ่อ แต่แนวทางนี้อาจจะไม่สำเร็จด้วยเหตุผล 2 ประการ เหตุผลแรกคือ ลูกชายอยู่ในวัยบรรลุนิติภาวะแล้วจึงค่อนข้างมีอิสระเสรีที่จะทำตามใจตัวเอง ดังนั้นจึงแทบเป็นไปได้ที่พ่อจะบรรลุมผลตามที่ตัวเองต้องการได้ เหตุผลข้อที่สองคือ ธรรมชาติของพ่อคนนี้ก็เช่นเดียวกันกับพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่ไม่ทรงชอบใช้กำลังบังคับใคร วิธีการเดียวที่พระองค์

ทรงเห็นด้วยคือวิธีการที่ต้องเกิดขึ้นจากความรักในจิตใจของบุคคลผู้นั่นเอง
ที่จะรับและยินยอมกระทำตามด้วยตนเอง

3. **การเพิกเฉยต่อปัญหา** ทางเลือกที่สามคือ การเพิกเฉยต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยแสร้งทำเป็นว่าไม่รู้ ไม่เห็นหรือรับรู้ว่าคุณมีปิ่นโรเฟิลถูกนำเข้ามาภายในบ้านและปฏิบัติตัวเหมือนกับว่าทุกอย่างเป็นปกติ แต่ในความเป็นจริงแล้วมันไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาอะไรเลย และที่แย่งไปกว่านั้นคือ เราไม่สมควรนิ่งเฉยต่อความบาป ไม่ว่าจะจากมุมมองความรักหรือความยุติธรรมที่สามารถทนต่อการกระทำผิดได้ ความผิดสมควรจะต้องได้รับการลงโทษ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยด้วยความรักหรือการเกลียดชังด้วยใจพยาบาทโกรธแค้นก็ตาม

เมื่อเราพิจารณาอย่างละเอียดถึงทางเลือกแต่ละข้อข้างต้นแล้ว เราพบว่าความไม่น่าจะเป็นไปได้แทบทั้งสิ้น มันยังเหลือวิธีการใดที่พ่อผู้ที่เคร่งศาสนาท่านนี้จะทำได้ และในมุมมองของพระเจ้า พระองค์จะทรงตัดสินพระทัยอย่างไรในเหตุการณ์ทำนองเดียวกันนี้ ก่อนอื่น พ่อของชายหนุ่มตระหนักว่าลูกชายของเขาได้กลายเป็นบุคคลอันตรายทั้งต่อตัวเขาเอง สาธารณชน สัตว์เลี้ยงและสัตว์ป่า เขาไม่เคยใช้ปืนมาก่อน ไม่เคยได้รับการฝึกฝนในการใช้

ไม่มีประสบการณ์ สิ่งแรกที่จำเป็นที่สุดสำหรับเขาก็คือ การเรียนรู้การใช้ปืนอย่างถูกต้อง

- ประการแรกคือ การมองภาพใหญ่ นอกจากตำแหน่งเป้าหมายแล้ว ต้องแน่ใจว่าไม่มีบ้านเรือน ผู้คน หรือสัตว์เลี้ยงอยู่ในระยะยิง
- ประการต่อมา เขาจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีการพกพาอาวุธปืนอย่างปลอดภัยรวมทั้งเรียนรู้วิธีการถือปืนข้ามรั้วโดยไม่เผละก้อเหตุทำปิ่นลั่นใส่ตัวเองหรือเพื่อนที่อาจก่อให้เกิดการสูญเสียได้

- ปีนอาจมีอาการสะบัดกลับจากเป้าหมายไปในทิศทางขวาหรือซ้ายจากเป้าหมายซึ่งอาจเป็นอันตรายแก่ชีวิต
- ขยับมาเรื่องการล่าสัตว์ เพื่อที่จะลดอาการกระสั่นกระส่ายอย่างทุกข์ทรมานจากการบาดเจ็บของสัตว์ที่ถูกยิง

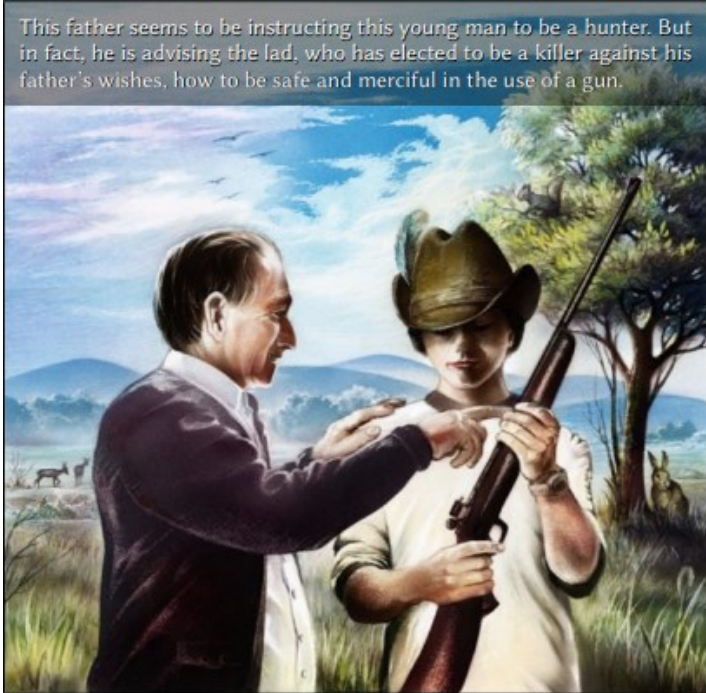
คำแนะนำต่าง ๆ เหล่านี้ก็เพื่อสอนเขาให้รู้จักการปกป้องตนเองและผู้อื่นจากผลกระทบอันเลวร้ายจากสิ่งที่เขาได้เลือก

ในเมื่อคุณพ่อไม่สามารถหยุดชายหนุ่มจากการใช้ปืนได้อีกต่อไป สิ่งเดียวที่พ่อสมควรทำหากลูกชายยินยอมคือ การฝึกสอนหลักการใช้อาวุธปืนที่ถูกต้องเพื่อปกป้องเขาจากผลลัพธ์อันร้ายแรงจากการกระทำ เพราะแม้แต่สัตว์ป่าเองก็ยังได้รับประโยชน์ แม้ว่าในที่สุดพวกมันจะต้องตายอยู่ดีแต่อย่างน้อยที่สุด พวกมันก็ไม่ต้องนอนรอความตายอย่างทรมาน

การตอบสนองของพระเจ้าและผู้ดำเนินตามพระองค์จะเป็นลักษณะการยื่นมือแห่งความรอดที่เปี่ยมด้วยความรักอยู่เสมอ จึงมีเพียงแนวทางเดียวที่พระเจ้าหรือพ่อคนนี้จะทำเพราะโดยธรรมชาติของพระเจ้าแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเหมือนกับพ่อในเรื่องนี้ เมื่อพระองค์ทรงถูกกีดกันในการทำงานเพื่อช่วยชีวิตมนุษย์ ณ ที่ใดที่หนึ่งพระองค์จะไม่ทรงหยุดนิ่ง แต่จะใช้พลังอำนาจของพระองค์ในทางอื่นที่เหลืออยู่

เมื่อพ่อตระหนักว่าเป้าหมายที่จะไม่ให้ลูกยุ่งเกี่ยวกับปืนล้มเหลว แต่ก็ยังมีเรื่องอื่นที่เขาสามารถช่วยลูกชายไม่ให้พบปัญหาอันยุ่งยากจากการเลือกของเขา คุณพ่อผู้ที่แบกความขมขื่นอยู่จึงตัดสินใจเรียกลูกชายและพูดกับเขา สีหน้าของผู้เป็นพ่อแสดงออกถึงความผิดหวังที่ลูกชายได้เลือกทางที่ต่างไปจากพ่อ แต่ถึงอย่างไรก็ดี พ่อก็ยังเคารพสิทธิการตัดสินใจของลูกชาย

พ่อบอกลูกชายด้วยความอ่อนโยนถึงภัยอันตรายในการใช้ปืน หนทางเดียวที่จะหลีกเลี่ยงได้ก็คือการปฏิบัติตามกฎความปลอดภัย ซึ่งผู้เป็นพ่อเต็มใจที่จะสอนลูกชาย เพื่อหลีกเลี่ยงอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นได้

ลูกชายรู้สึกโล่งใจที่พ่อไม่ได้ประณามเขาด้วยคำติเตียนอย่างรุนแรง เขาไม่รือรือที่จะตอบรับเมื่อพ่อเสนอตัวสอนเพื่อลดแรงกดดัน เขาแสดงความเต็มใจที่จะเรียน ชายหนุ่มผู้นี้เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมอันแปลกประหลาดของมนุษย์ ๆ ไม่เต็มใจที่จะเชื่อฟังพระเจ้าในเรื่องเกี่ยวข้องของความเชื่อในระดับสูงแต่เมื่อใดที่เรื่องนั้นเกี่ยวข้องกับความเชื่อในระดับที่ต่ำกว่า พวกเขากลับยินดีปฏิบัติตาม

ดังตัวอย่างของชาวอิสราเอลที่ไม่แสดงอาการกระตือรือร้นในศรัทธา เชื่อฟังพระเจ้าโดยการละทิ้งดาบเป็นอาวุธ แต่เมื่อพระองค์พูดถึงการจัดตั้งกฎหรือข้อกำหนดเพื่อลดบาปจากการใช้อาวุธ พวกเขากลับกระตือรือร้นยินดีรับฟังพร้อมจะทำตาม ในทำนอง

เดียวกันกับชายหนุ่มผู้ปฏิเสธหลักการต่อต้านปืนของบิดา แต่เมื่อรู้ว่าจะได้ฝึกเรียนการใช้ปืน กลับแสดงอาการยินดีลึกลับ

พ่อเริ่มฝึกสอนการใช้ปืนโดยย้ำว่า สิ่งที่สำคัญให้ดูนั้นไม่ได้เปลี่ยนความตั้งใจของพ่อ แม้แต่น้อยในเรื่องการต่อต้านปืนเลย

พระเจ้าก็ทรงอยู่ในสถานะเช่นเดียวกัน เมื่อพลไพร่ของพระองค์เลือกที่จะหยิบจับอาวุธต่อสู้ประหัตประหารที่นำไปสู่ความพินาศ พระเจ้าทรงย้ำเตือนเขาเหล่านั้นว่าการทรงช่วยของพระองค์ก็เพื่อผลดีต่อพวกเขาที่จะไม่ต้องรับผลลัพธ์อันร้ายแรงจากการตัดสินใจของพวกเขา แต่ไม่ได้เปลี่ยนจุดยืนของพระองค์ แม้ว่าการกระทำของพระองค์นั้นอาจถูกเข้าใจเป็นอย่างอื่นได้

“เพราะว่าเราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีผันแปร” (มาลาคีย์ 3:6)

“พระเยซูคริสต์ทรงเหมือนเดิมทั้งวานนี้ และวันนี้ และตลอดไปเป็นนิรันดร์” (ฮีบรู 13:8)

“... ในพระองค์ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาของการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17)

ทั้งที่ในความเป็นจริงแล้ว มนุษย์ต่างรู้ดีว่าก่อนที่จะบาปจะเข้ามายังโลก พระเจ้านั้นไม่ใช่ผู้ทรงทำลายและถึงแม้ว่าพระองค์จะตรัสอย่างชัดเจนว่าในพระองค์เองนั้นไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ มนุษย์ก็ยังมองว่าแผนการไถ้ให้รอดอันนิรันดร์ของพระองค์นั้นเป็นการกระทำของผู้มาจากมนุษย์ตนเอง [สดุดี 50:21]

ในตัวอย่างเรื่องเล่าประกอบพอคนนี้ได้เปลี่ยนอุปนิสัยของตนเองเพื่อสอนลูกให้เป็นนักล่าสัตว์ที่มีใจเมตตา พระเจ้าเองนั้นก็ไม่ได้ทรงเปลี่ยนพระลักษณะของพระองค์เองเพื่อทรงช่วยชาวอิสราเอลให้หลุดพ้นจากการเป็นผู้ใช้ดาบประหัตประหารอย่างโหดร้าย ทั้งพระเจ้าและพ่อผู้นี้ได้ฆ่าสิ่งมีชีวิตใด ๆ เพียงแต่พยายามทำทุกอย่างเพื่อปกป้องชีวิตแต่เมื่อไม่สามารถบรรลุได้ ทั้งสองท่านก็พยายามที่จะลดความทุกข์ทรมานให้มากที่สุดเท่าที่พวกเขาสามารถทำได้

สมมุติว่าในหมู่บ้านแห่งนั้นเกิดมีนักล่าสัตว์คนหนึ่งที่ตั้งใจอย่างขมิขมันที่จะเปลี่ยนความคิดของพ่อคนนี้ และเผชิญว่าวันหนึ่งเดินผ่านบ้านเห็นเหตุการณ์ในขณะที่พ่อคนนี้กำลังจับปืนสอนลูกชายอยู่ แต่เนื่องจากว่าเขาอยู่ห่างไกลเกินกว่าที่จะได้ยินสิ่งที่พ่อลูกคู่นี้คุยกันความคิดแวบแรกที่ผุดขึ้นมาในหัวเขาก็คือพ่อคนนี้กำลังสอนลูกให้ใช้ปืน

ชายผู้เห็นเหตุการณ์นี้เขาน่าจะตั้งสมมุติฐานว่าอย่างไร และบทสรุปของชายผู้นี้น่าจะออกมาในทางไหน

ชายผู้นี้ไม่เคยมีจิตวิญญาณของความเป็นพ่อ ดังนั้นเขาไม่มีวันที่จะเข้าใจและไม่น่าจะประเมินสิ่งที่พ่อลูกคู่นี้กำลังทำอยู่ได้อย่างถูกต้อง แต่จากภาพที่เห็นเขาเชื่อในทันทีว่าพ่อคนนี้ได้เปลี่ยนไปแล้ว

ผู้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าวรีบกลับไปบอกเหล่าสหายล่าสัตว์ของเขาเพื่อบอกถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับพ่อผู้นี้ เขาบอกกับพวกเพื่อน ๆ ว่าตอนนี้พ่อของชายหนุ่มกลายเป็นพวกเดียวกันกับพวกเขาแล้ว คือได้กลายเป็นนักล่าสัตว์คนหนึ่ง เขาน่าจะเล่าให้เพื่อน ๆ ฟังถึงภาพตอนที่พ่อคนนี้กำลังสอนลูกชายของตนใช้ปืนเพื่อยืนยันแก่ผู้ฟังที่แทบไม่อยากจะเชื่อถึงสิ่งที่ได้ยิน

เรื่องที่ชายผู้นี้รายงานให้หมู่เพื่อนฟังเป็นความจริงทั้งหมด เพราะเป็นสิ่งที่เขาเห็นด้วยตาของเขาเองแต่บทสรุปจากหลักฐานทั้งปวงกลับเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับความจริง

“แม้ว่าพ่อคนนี้ถูกตัดสินอย่างผิด ก็เป็นดังเช่นเดียวกันกับพระเจ้า” หน้า 328-333 คูเถิด นี้พระเจ้าของเจ้า โดย เอฟ. ที. โรท์ (1979)

ท่านเห็นแง่มุมในเรื่องที่คล่องจองกันระหว่างพ่อลูกคู่นี้กับพระเจ้าที่ทรงต้องมาจัดการกับสิ่งที่ประชากรของพระองค์เลือก มนุษย์ได้จมปลักอยู่ในหลุมแห่งความบาปและติดอยู่กับความคิดที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ง่าย โลกที่เราอาศัยอยู่มีอิทธิพลต่อวิธีการคิดของมนุษย์ รวมไปถึงระเบียบวิธีความคิดในเรื่องความยุติธรรม กฎหมายความสำเร็จ ความชั่วร้ายและความชอบธรรมซึ่งล้วนแปรอะเปื้อนไปความบาปแม้กระทั่งความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า

มุมมองของสงครามกลายเป็นสิ่งที่ถูกปิดบังเอาไว้

พระเจ้าทรงห่วงใยอย่างยิ่ง (หรือทรงห่วงหาอาลัยอย่างเต็มที่ที่พระคัมภีร์มักกล่าว) ต่อเหล่าประชากรผู้ที่พระองค์ได้ทรงนำพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ การอาศัยอยู่ในอียิปต์อย่างยาวนานส่งผลต่อความคิด ความอ่านของพวกเขาอย่างลึกซึ้ง สิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้มาอย่างผิด ๆ นำมาซึ่งความทุกข์และกลายเป็นอุปสรรคใหญ่ต่อพวกเขา แต่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมแผนการไว้ พระองค์ทรงทราบดีว่าชาวอิสราเอลนั้นยำเกรงพระองค์และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้พระองค์ต้องเสด็จมาหาพวกเขาตามจินตนาการที่พวกเขาคิด มิฉะนั้นมนุษย์จะไม่นำเกรงและเคารพพระองค์แต่นั้นไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้ผู้คนอยู่ในความหวาดกลัว เพราะเมื่อใดก็ตามที่มนุษย์ขาดความกลัวและความเคารพต่อพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ทรงสร้างและผู้ทรงคุ้มครองโลก ในความหวาดกลัวนั้น เขาจะหันไปเคารพรูปปั้นอื่นตามจินตนาการของเขา ซึ่งจะส่งผลเสียต่อตัวเขาเอง พระเจ้าทรงเสียพระทัยเมื่อมนุษย์เพิกเฉย พระองค์รวมทั้งกฎบัญญัติเพราะการเพิกเฉยจะส่งผลร้ายต่อมนุษย์เองในวันข้างหน้า

ประชาชนทุกคนได้ยินเสียงฟ้าร้อง และเสียงแตร อีกทั้งได้เห็นฟ้าแลบและควันที่พุ่งขึ้นจากภูเขานั้น ประชาชนก็กลัวจนตัวสั่นยืนอยู่แต่ไกล

พวกเขาจึงกล่าวกับโมเสสว่า “ท่านจงนำความมาเล่าเถิด เราจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับเราเลย เกรงว่าเราจะตาย”

โมเสสจึงกล่าวกับประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อทรงลงใจพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป”

ประชาชนยืนอยู่แต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดทึบที่พระเจ้าสถิตอยู่นั้น (อพยพ 20: 18-21)

ลองนึกจินตนาการดู พระวอนของพระเจ้าที่ให้ชีวิตแก่มนุษย์ แต่ตอนนี้ชาวอิสราเอลกลับมองว่าเป็นสิ่งที่นำความตายมาสู่พวกเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่มีความรักในพระ

เจ้า แต่อย่างน้อยที่สุดพวกเขาควรจะมีศรัทธาต่อพระองค์ แต่คำตอบคือ “ไม่เลย” พวกเขาไม่มีความศรัทธาต่อพระองค์อีกต่อไป เพราะให้หลังไม่นาน พวกเขาสร้างลูกวัวทองคำเพื่อกราบไหว้จนโมเสสโมโหสุดขีด จึงโยนพระบัญญัติ 10 ประการเพื่อทำลายรูปปั้นวัวนั้นต่อหน้าพวกเขา ถึงจุดนี้ผู้ที่เคยได้ยินเรื่องการทรยศแบบนี้คงคิดว่าพระเจ้าควรจะตัดขาดจากชนชาติชาวอิสราเอลทันที แต่พระเจ้ากลับทรงเตรียมแผนการที่จะเอาชนะความรักจากพวกเขาโดยผ่านทางโมเสส

พระเจ้าทำให้จิตใจของโมเสสอ่อนโยนลงโดยผ่านเหตุการณ์ที่เลวร้าย พระองค์ทรงทำให้โมเสสทูลขอวิงวอนเพื่อประชากรของพระองค์ ซึ่งส่งผลให้โมเสสเข้าใจพระเมตตาคุณของพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง พระเจ้าทรงสำแดงพระลักษณะนิสัยของพระองค์ต่อโมเสส (“พระกรุณา พระคุณและทรงกริ้วซ้ำ” อพยพ 34:6) โมเสสได้มองเห็นแผนการไถ่ให้รอด ซึ่งทำให้เขาเข้าใจถึงพระคุณความดีที่พระเจ้าทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เพื่อมนุษย์จะได้รับการอภัยจากบาปและมีธรรมบัญญัติอยู่ในใจ พระเจ้าทรงใช้ให้โมเสสไปประกาศข่าวดีนี้แก่ชาวอิสราเอล แต่เหตุการณ์อันน่าเศร้าสลดอุบัติขึ้น

ต่อมาโมเสสลงมาจากภูเขาซีนาย มีแผ่นพระโอวาทสองแผ่นในมือของท่านด้วยขณะที่ลงมาจากภูเขานั้น โมเสสก็ไม่ทราบว่ามีใบหน้าของท่านทอแสง... และเมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งหมดมองดูโมเสส ก็เห็นว่าใบหน้าของท่านทอแสง และพวกเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน... และเมื่อท่านพุดจบแล้ว ก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ (อพยพ 34:29-30, 33)

ในขณะที่โมเสสเข้าเฝ้ากับพระเจ้าบนภูเขา แผนการไถ่มนุษย์ชาติให้รอดจากบาป

นับแต่อาดัมล้มลงได้ถูกเปิดเผยแก่เขาอย่างเด่นชัดซึ่งทำให้เขารู้ว่า ชูตองค์เดียวที่น่าการเดินทางของชาวอิสราเอลจะปรากฏตัวในรูปเนื้อหนัง พระบุตรที่รักของพระเจ้าซึ่งทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาจะนำมนุษย์ทุกคนผู้ที่เชื่อและวางใจในพระองค์ให้กลับเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า โมเสสรับรู้ความสำคัญอันแท้จริงของการถวายบูชาเสียสละ พระคริสต์ทรงตรัสบอกแผนการข่าวพระกิตติคุณนี้ให้กับโมเสสและพระรัศมีภาพข่าวพระ

กิตติคุณของพระคริสต์นั่นเองที่ทำให้ใบหน้าของโมเสสสว่างไสวจนผู้คนไม่อาจจ้องมองดู ใบหน้าเขาได้

โมเสสเองก็หมดสติไปโดยไม่รู้ตัวเพราะแสงสว่างแห่งรัศมีภาพนั้นจับต้องอยู่บนใบหน้า และตัวเขาเองก็ไม่รู้ว่าทำไมประชาชนชาวอิสราเอลถึงเดินหนีจากเขาเมื่อโมเสสเข้าไปใกล้ โมเสสเรียกพวกเขาให้เข้ามาใกล้แต่พวกเขาไม่กล้ามองใบหน้าที่เปล่งแสงแห่งรัศมีภาพนั้นจนกระทั่ง เมื่อโมเสสรู้ถึงสาเหตุที่ประชาชนไม่กล้าจ้องมองใบหน้าเขาเกิด จากแสงสว่างแห่งรัศมีภาพของพระเจ้าจับต้องอยู่บนใบหน้า เขาจึงเอาผ้าคลุม ใบหน้าไว้ (Signs of the Time Articles, 14 มีนาคม 1878)

การที่ชาวอิสราเอลปฏิเสธแสงสว่าง (ความเข้าใจเกี่ยวกับพระเจ้า) นั้นแสดงว่าพวกเขา ไม่อยากที่เรียนรู้พระอุปนิสัยแท้จริงของพระเจ้า พวกเขาจึงขอร้องโมเสสให้อาผ้าคลุม หน้าเสีย นั้นแสดงว่าพวกเขาปฏิเสธพระสง่าราศีของพระเจ้า ซึ่งหมายถึงพระอุปนิสัย ของพระองค์ พวกเขาจะไม่มีความเข้าใจแผนการแห่งความรอดที่สลบซับซ้อน และ ที่แย่งไปกว่านั้นพวกเขาเลือกที่จะไม่สื่อสารกับพระเจ้าโดยตรงหรือหาหนทางที่จะรู้จัก พระองค์อย่างที่พระองค์เป็น พระเจ้าผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียว

กันกับพระบุตรองค์พระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงสำแดงชีวิตของพระองค์ให้ปรากฏบนแผ่นดิน โลก ชาวอิสราเอลเลือกที่จะยึดแผ่นดินคานาอันโดยกำลังของตนเอง พวกเขายินดีที่จะ ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติแต่เพียงเปลือกนอกตามตัวอักษร ไม่ใช่ด้วยจิตวิญญาณอย่าง แท้จริง ถึงเวลาหรือยังที่พระเจ้าควรที่จะละทิ้งพวกเขาเสียในตอนี้ แน่نونคำตอบคือ “ไม่” พระองค์จะยังคงทรงดำเนินอยู่บนเส้นทางเดียวกันกับพวกเขา และจะทรงยำ เตือนสอนพวกเขาถึงความผิดพลาดและการที่จะต้องเปลี่ยนแปลง แต่เรื่องอันน่าเศร้า สลดใจในหน้าประวัติศาสตร์แห่งชนชาติอิสราเอลอุบัติขึ้น

พระเจ้าตรัสต่อชนชาติอิสราเอลโดยผ่านเลนส์แห่งสงคราม

ชาวอิสราเอลเลือกที่จะก่อสงครามขึ้นและบันทึกหน้าประวัติศาสตร์ของพวกเขาจะวนเวียนอยู่กับการต่อสู้ศึกสงคราม พวกเขาจะตกอยู่ในวงจรการต่อสู้อันไม่รู้จบที่ขึ้น ๆ ลง ๆ เช่น เมื่อพวกเขาเชื่อฟังพระเจ้าพวกเขาก็จะได้รับชัยชนะในสนามรบ ชัยชนะนั้นทำให้พวกเขาภูมิใจและเกิดความมั่นใจในตัวเอง หลังจากนั้นพวกเขาจะเพิกเฉยต่อพระองค์โดยไม่อธิษฐานทูลขออะไรจากพระองค์และละเลยการเชื่อฟัง ในสงครามครั้งถัดไป พวกเขาที่จะพ่ายแพ้และต่อจากนั้นพวกเขาก็จะกลับใจใหม่และกลับมาหาพระเจ้าอีกครั้ง วนเวียนอยู่ในวงจรแบบนี้ที่ไม่รู้จบ

ประวัติศาสตร์ของพวกเขาอยู่ในวงจรขึ้น ๆ ลง ๆ สลับกันกับการสำนึกถึงพระเจ้าเป็นครั้งคราวจนกลายเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับพระเจ้า ชาวอิสราเอลไม่เคยหลุดออกจากวงจรนี้ได้เลยแม้แต่ในยุคที่รุ่งเรืองที่สุด - ยุคที่อยู่ภายใต้การนำของโยชูวาที่พวกเขายึดเมืองเยรีโค

ด้วยความเชื่อและหลังจากนั้นไม่นานพฤติกรรมบางอย่างของชาวอิสราเอลก็เกิดขึ้น

ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงมอบให้พวกเขาทำให้อิสราเอลมั่นใจในตัวเอง เนื่องจากพระเจ้าทรงสัญญากับพวกเขาถึงแผ่นดินคานาอันพวกเขา รู้สึกมั่นใจและไม่ตระหนักถึงความจำเป็นในการทุ่มเทไปข้างหน้าด้วยทุกความพยายามในกำลังของพวกเขา จากนั้นแสวงหาขอความช่วยเหลือจากสวรรค์ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน ซึ่งเป็นเพียงสิ่งเดียวที่จะทำให้พวกเขาได้รับชัยชนะ แม้แต่โยชูวาก็วางแผนของเขาในการพิชิตเมืองอัยโดยไม่ได้แสวงหาคำอธิษฐานด้วยความตั้งใจจริงเพื่อขอคำแนะนำจากพระเจ้า

ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าทรงมอบให้แก่ชาวอิสราเอลยิ่งทำให้พวกเขาเกิดความมั่นใจในตัวเอง เนื่องจากพระเจ้าทรงสัญญาที่จะมอบแผ่นดินคานาอันให้กับพวกเขา คำสัญญาดังกล่าวยิ่งทำให้พวกเขารู้สึกมั่นคงและปลอดภัยจนลืมนึกถึงความจำเป็นที่จะทุ่มเทกำลังความ

สามารถของตนเองและแสวงหาความช่วยเหลือจากพระองค์ด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน ซึ่งเป็นเพียงหนทางเดียวที่นำไปสู่ชัยชนะ แม้แต่โยชูวาก็วางแผนในการพิชิตเมืองอัยโดยไม่ได้อธิษฐานแสวงหาคำแนะนำจากพระเจ้าด้วยความจริงใจ

กลุ่มชนอิสราเอลเริ่มเก่งกาจและมีทักษะในการสู้รบมากขึ้น พวกเขาเฝ้าดูชาวพื้นเมืองด้วยความเหยียดหยาม เมืองเยรีโคถูกโค่นลงอย่างน่ามหัศจรรย์ใจและเมืองอัยก็น่าจะชนะอย่างง่ายดาย พวกเขาจึงคิดว่าด้วยกำลังกองทัพเพียงสามพันคนก็น่าจะเพียงพอต่อการทำศึกสงคราม พวกเขาจึงไม่ระวังที่จะบุกโจมตีเมืองอื่นโดยละเอียดที่จะทูลขอการทรงนำจากพระเจ้า แต่เมื่อพวกเขาเจอการต่อต้านอย่างเหนียวแน่นจากคู่อุปถัมภ์ พวกเขาไม่พร้อมที่จะรับมือและด้วยจำนวนศัตรูที่มากกว่าหลายเท่าตัวและเตรียมตัวมาอย่างดีทำให้พวกเขาตกใจกลัว เริ่มหันหลังและวิ่งหนี พวกเขาถูกคนคานาอันไล่ล่าและในวันนั้นเองคนอิสราเอลสามสิบหกคนถูกสังหารชีวิต

การพ่ายแพ้อย่างไม่คาดคิดมาก่อนนำมาซึ่งความเศร้าโศกและความท้อแท้มาสู่ชุมชนอิสราเอลทั้งหมด โยชูวาคิดว่าความพ่ายแพ้เกิดจากพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยและด้วยความอับยศอดสู เขาชบหน้าลงถึงดินต่อหน้าหีบสัญญาไมตรี เหล่าพวกผู้ใหญ่ชาวอิสราเอลรวมตัวพร้อมกันอยู่กับโยชูวาในการถ่อมตนเองและนั่งนิ่งเงียบไม่มีการเปล่งเสียงวาจาใดออกมาเป็นความเศร้ารันทดใจอย่างที่สุด พวกเขา นั่งอยู่ในบริบทนั้นจนถึงเวลาเย็น จากนั้นโยชูวาทูลอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยความจริงใจ

“ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้านาย ทำไมพระองค์จึงทรงนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา เพื่อจะมอบพวกข้าพระองค์ไว้ในมือของคนอาโมไรต์ให้ทำลายเสีย พวกข้าพระองค์น่าจะพอใจอยู่เพียงปากตะวันตกของจอร์แดน ข้าแต่องค์เจ้านาย ข้าพระองค์จะทูลอะไรได้เล่า เมื่ออิสราเอลหันหลังหนีศัตรูเสียแล้ว เพราะว่าคนคานาอันกับบรรดาชาวเมืองคงจะได้ยิน แล้วยกมาตั้งล้อมพวกข้าพระองค์ และลบชื่อของพวกข้าพระองค์เสียจากโลก และพระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์” (โยชูวา 7:7-9)

โยชูวาแสดงให้เห็นถึงความจริงใจอย่างแท้จริงเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แต่อย่างไรก็ตามคำวิงวอนของเขาก็ยังเคลือบแฝงไปด้วยความสงสัยและความไม่เชื่อ ความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาเพื่อตกอยู่ในเงื้อมมือของคนนอกศาสนานั้นเป็นสิ่งผิดที่ผู้นำของชนอิสราเอลไม่สมควรแม้แต่จะคิด ความรู้สึกสิ้นหวังและการขาดความเชื่อของโยชวานั้นไม่สามารถให้อภัยได้ เมื่อพิจารณาถึงปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าทรงกระทำเพื่อช่วยชีวิตประชากรของพระองค์ และ คำสัญญาที่ทรงตรัสหลายต่อหลายครั้งว่าจะสถิตอยู่ร่วมกับพวกเขาเพื่อช่วยขับไล่ผู้ครอบครองชั่วร้ายออกจากแผ่นดิน

แต่พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาของเราไม่ได้เสด็จมายังผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยความกริ้วโกรธเพราะความผิดพลาดนี้ พระเจ้าทรงยินดีรับความอภัยโทษและคำอธิษฐานของโยชวาอย่างเมตตา แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทรงตำหนิความไม่เชื่อของเขาและทรงเปิดเผยสาเหตุของความพ่ายแพ้แก่พวกเขา... (Signs of the Time Articles, 21 เมษายน 1881 ย่อหน้าที่ 2-7)

ผมเล่าเรื่องนี้โดยไม่มีเจตนาเพื่อดูหมิ่นโยชูวาและคนอิสราเอล เพราะเราทุกคนก็ไม่ได้ต่างกัน นางเอเลน ไวท์ กล่าวว่าเรากำลังชำระประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอล แต่สิ่งที่ผมอยากจะทำให้เห็นคือความบาปที่แฝงอยู่ลึกกว่านั้น โดยการไม่ยอมรับรู้ ไม่มีการขอการอภัยในคำอธิษฐานของโยชวาแต่กลับมีการตั้งข้อกล่าวหาต่อพระเจ้าแทน “เหตุใดท่านจึงนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อมอบเราไว้ในมือของคนอาโมไรต์และเพื่อทำลายเรา” นี่คือนิสัยที่อยู่ในความคิดของชาวยิวตลอดมา

พระเจ้าไม่ได้ทรงละทิ้งประชากรของพระองค์ ๆ ทรงให้คำสัญญาต่ออับราฮัมและพงศ์พันธุ์ของเขา ชาวอิสราเอลได้รับโอกาสที่จะสลัดความเข้าใจผิด ๆ เกี่ยวกับพระองค์ตลอดมา ชาวอิสราเอลหลายชั่วอายุคนต่อมานับการพระเจ้าด้วยความเชื่อสัตย์ โดยปราศจากการกราบไหว้รูปเคารพ เสาะแสวงหาธรรมบัญญัติอย่างขยันหมั่นเพียรและหันหลังให้กับความบาป หากพวกเขาไม่ได้หลงผิดไป ประสบการณ์แห่งความเชื่อของพวกเขา

เขาก็น่าจะเจริญเพิ่มพูนขึ้นเป็นลำดับ แต่เป็นที่น่าเสียดายที่เหตุการณ์ดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้น ขนอิสราเอลยุคก่อนไม่เต็มใจที่จะเปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อพระเจ้า แต่กลับขวางกั้นหินใส่ผู้เผยพระวจนะแทนที่จะศึกษาไตร่ตรองให้ดี ซึ่งจะนำพาเขาเหล่านั้นไปสู่ความเข้าใจอย่างถ่องแท้และบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น นั่นเป็นเหตุผลที่ยอห์น บัปติสโต ผู้ที่พระบุตรของพระเจ้ากล่าวว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด จึงตกอยู่ในความสงสัยและความทุกข์เมื่อไม่เห็นพระเจ้าทรงกระทำตามสิ่งที่เขาได้รับการสอนมา

ยอห์น บัปติสโตก็เหมือนกับเหล่าสาวกของพระเยซูคริสต์ที่ไม่เข้าใจแผนการแห่งแผ่นดินของพระคริสต์ เขาคาดหวังว่าพระเยซูคริสต์จะทรงขึ้นครองบัลลังก์ของดาวิด แต่เมื่อเวลาผ่านไปพระองค์ไม่ได้ทรงอ้างถึงสิทธิอำนาจใด ๆ เยเยกษัตริย์ ยอห์นตกอยู่ในความมุงงงและเป็นทุกข์ เขาได้ประกาศถึงการเตรียมมรรคาสำหรับพระเจ้าผู้ไถ่ให้รอดที่จะเสด็จมา แต่ก่อนที่เวลานั้นจะมาถึง คำพยากรณ์ของอิสยาห์จะต้องสำเร็จเสียก่อน ภูเขาและเนินเขาจะต้องเตี้ยลง ทางคดเคี้ยวถูกทำให้ตรง ที่ขรุขระถูกทำให้ราบเรียบ จิตใจที่หยิ่งผยองคอยแสวงหาอำนาจของมนุษย์จะต้องถูกทำลาย เขาชี้ให้เห็นว่าพระมาซีฮา (พระเจ้าผู้ไถ่ให้รอด) จะทรงถือพลั่วไว้ในพระหัตถ์และชำระข้าวทุกเมล็ดที่อยู่ในลาน และเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ เขาแปลบทที่เหลืออยู่ด้วยไฟที่ไม่รู้จักดับสิ้น เช่นเดียวกันกับผู้พยากรณ์เอลียาห์ที่ปรากฏต่อต่อประชาชนชาวอิสราเอลด้วยวิญญานและอำนาจเผ่ารอคอยพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ในฐานะพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบรับด้วยการส่งไฟลงมาจากสวรรค์ (DA 215.2)

ยอห์น บัปติสโตได้รับมรดกทางความคิดเกี่ยวกับพระเจ้าจากบรรพบุรุษ หากบรรพชนอิสราเอลผู้ยิ่งใหญ่เหล่านั้นไม่สามารถเข้าใจบริบทแผ่นดินของพระคริสต์ได้ ผู้คนที่อาศัยอยู่ในสมัยมืดมิดที่สุดของชนชาติอิสราเอลจะเข้าใจได้อย่างไร ให้เราศึกษาหนังสือผู้วินิจฉัยเพื่อค้นหาคำตอบ

ท่านพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น

เหล่าประชากรชาวอิสราเอลผู้ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าในตลอดช่วงอายุของโยชูวาตลอดจนเหล่าผู้อาวุโสที่มีชีวิตอยู่ต่อหลังจากโยชูวา เขาเหล่านั้นต่างได้เคยเห็นงานอันนำมาหัต้ศจรรยขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาต่างได้กลับใจและได้รับการอภัยจากบาปแต่เมล็ดพันธุ์แห่งความชั่วที่ถูกหว่านอยู่ในจิตใจได้กลับมาและออกผล พวกเขาต่างลืมนความซื่อสัตย์อันมั่นคงของโยชูวา เสียงตำหนิและเสียงตักเตือนของโยชูวาก็ถูกลืมเลือน ผู้คนที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาที่เปรียบเสมือนทหารเผ่ายามรักษาการณ์ที่ซื่อสัตย์ทีละคนสองคนต่างโยนทิ้งเสื้อเกราะป้องกันของตน คนรุ่นหลังต่อมาได้เข้ามาสวมบทบาทผู้นำและต่างละทิ้งพระเจ้า การนมัสการของพวกเขาต่างเจือปนไปกับหลักการอันผิดเพี้ยนและเต็มไปด้วยความหยิ่งผยอง...

มนุษย์มีความโน้มเอียงที่จะลืพระเจ้าแม้ปากจะบอกว่ากำลังรับใช้พระองค์อยู่ ชาวเมืองนาซาเร็ธคิดว่า พวกเขารักพระเยซูคริสต์แต่เมื่อพระองค์ทรงสำแดงให้พวกเขา รู้ว่าพวกเขาไม่ได้เป็นที่โปรดปรานในสวรรค์มากไปกว่าพวกต่างชาติ พวกเขาก็ลากพระองค์ออกจากธรรมศาลาและพยายามผลักพระองค์ให้ตกลงจากยอดเขา ประชาชนที่ได้รับการเลี้ยงดูจากพระเยซูคริสต์คิดว่า พวกเขารักพระองค์จนเมื่อพระองค์ตรัสว่า พวกเขาสนใจนมปังที่บูดขึ้นรามากยิ่งกว่าขนมปังแห่งชีวิตนิรันดร์ เศรษฐีหนุ่มที่ร่ำรวยก็คิดว่าเขารักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาได้ฟังพระคำที่กอบปรีไปด้วยความเมตตาที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์และได้เห็นงานอันนำอศจรรยของพระองค์ แต่เมื่อพระเจ้าช่วยให้รอดตรัสว่า “จงไปขายทรัพย์สิ่งของที่ท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์และจงตามเรามา” เมื่อเขาได้ยินเช่นนั้นก็เดินจากพระองค์ไปด้วยความเศร้าโศก เขารักทรัพย์สินเงินทองของเขามากกว่ารักพระเยซูคริสต์ ซีโมนชาวฟาริสีคิดว่า เขารักพระเยซูคริสต์ จนกระทั่งเขาพบว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดไม่ได้มองตัวเขาดีไปกว่าหญิงที่ยากจน น่าสมเพชที่กลับใจใหม่

หลายคนดูเหมือนเลื่อมใสศรัทธาในชีวิตของพระเยซูคริสต์ แต่สำหรับคนที่คิดว่าตัวเองเป็นคนชอบธรรมแล้วหาได้รักพระองค์อย่างแท้จริงไม่ การที่เรามองไม่เห็นความพิกลพิการในตัวเองก็ตั้งคนตาบอดที่มองไม่เห็นพระอุปนิสัยงดงามในองค์พระเยซูคริสต์ เมื่อใดที่มนุษย์ตระหนักถึงความผิดบาปชั่วของตัวเอง เมื่อนั้นแหละมนุษย์จึงจะซาบซึ้งในพระคุณและความรักของพระองค์ (RH September 25, 1900)

ผมอยากกล่าวถึงเรื่องนี้อย่างละเอียด เพราะผมอยากจะทำให้เห็นว่าอะไรคือปัญหาใหญ่ของพวกเขา ซึ่งก็คือปัญหาเดียวกันในปัจจุบันของพวกเราเช่นกัน หนังสือผู้วินิจฉัยบอกให้เราารู้ถึงข้อผิดพลาดที่เพิ่มมากขึ้นของบรรพชนชาวอิสราเอล เมื่อพวกเขาได้เข้าอาศัยอยู่ใน 'ดินแดนแห่งพันธสัญญา' พวกเขา รู้สึกปลอดภัย สัมผัสที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขา พวกเขาไม่ได้รู้สึก

ตัวเลยถึงความบาปของตนเองและผลลัพธ์ของมัน รวมทั้งแบบแผนอาณาจักรของพระเยซูคริสต์ ผลลัพธ์ก็คือชีวิตที่วนเวียนอยู่ในวัฏจักรแห่งความบาปซ้ำแล้วซ้ำเล่า

คนอิสราเอลทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ และล้มพระยาห์เวห์พระเจ้าของตนแล้วไปปรนนิบัติพระบaalทั้งหลายและบรรดาพระอาเซราห์ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขายพวกเขาไว้ในมือของคูซันริชาธาอิมกษัตริย์แห่งเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้รับใช้คูซันริชาธาอิม 8 ปี แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงให้ผู้ช่วยก่อกำเนิดแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ช่วยกู้เขาทั้งหลาย คือโอหนีเอลบุตรเคนัส น้องชายของคาเลบ... (ผู้วินิจฉัย 3:7-10)

และคนอิสราเอลทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์อีก พระยาห์เวห์จึงทรงเสริมกำลังเอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับเพื่อให้ต่อสู้อิสราเอล ดังนั้นคนอิสราเอลจึงรับใช้เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับอยู่ถึง 18 ปี แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงให้ผู้ช่วยก่อกำเนิดแก่เขาทั้งหลาย ชื่อเอฮูต บุตรเกรา... (ผู้วินิจฉัย 3:12,14-15)

หลังจากเฮอูดสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีก พระยาห์เวห์จึงทรงขायพวกเขาไว้ในมือของยาบินกษัตริย์คานาอัน แล้วคนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ต่อพระยาห์เวห์ (ผู้วินิจฉัย 4:1-3)

ในสายตาของชาวอิสราเอลแล้ว พวกเขามองว่าพระเจ้าทรงเป็นเทพเจ้าแห่งสงคราม และการลงโทษเท่านั้น อีกทั้งพวกเขายังมองว่าบัพัญญูติของพระเจ้านั้นมีไว้เฉพาะช่วงยามวิกฤติเท่านั้นคือไว้ใช้ลงโทษหรือข่มเหงพวกเขาเท่านั้น ชาวอิสราเอลไม่ได้คิดว่าในช่วงเวลาเจริญรุ่งเรือง พระเจ้าก็ทรงดูแลพวกเขาด้วยเช่นกัน โดยลืมนึกไปว่าแท้จริงแล้วพระบัพัญญูติของพระองค์นั้นเป็นพระพรให้แก่พวกเขาทั้งในเรื่องการเก็บเกี่ยวพืชผล ชีวิตครอบครัว สุขภาพตลอดจนความสัมพันธ์อันดีกับประเทศเพื่อนบ้าน พวกเขา มองว่าพระบัพัญญูติเป็นเหมือนภาระหนักแทนที่จะมองว่าเป็นพระพรแต่กลับมองว่าเป็นสิ่งที่ต้องทำเพื่อจะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า

เมื่อแผ่นดินมีความร่มเย็นสงบสุข พวกเขาเชื่อว่าเป็นเพราะความเคารพยำเกรงที่พวกเขามีต่อบุคคลที่พระเจ้าทรงส่งมาช่วยพวกเขา โดยมองไม่เห็นว่ามีผู้ที่ถูกส่งมาช่วยนั้นเป็นเพียงตัวกลางของพระบิดาแหล่งที่มาของความดีทั้งหมด พระเจ้าทรงพยายามที่จะทำงานร่วมกับพวกเขาแต่พวกเขากลับไม่เชื่อและพยายามจำกัดบทบาทของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงพึงประสงค์ที่จะบังคับพวกเขาให้เห็นความต่างของพระองค์ การที่พวกเขาไม่สามารถรักพระเจ้าได้นั้น หมายความว่า มันเป็นไปได้เลยที่ชาวอิสราเอลจะรักศัตรูของพวกเขา

ถึงกระนั้นก็ตาม การละทิ้งความเชื่อและก่อความชั่วร้ายอย่างหนักหนาของพวกเขาก็ไม่ได้ทำให้พระเจ้าทอดทิ้งชนชาตินี้เลย ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระองค์ทรงตั้งผู้ที่ซื่อสัตย์และกล้าหาญเพื่อช่วยนำพวกเขาให้พ้นจากการกดขี่ข่มเหงของศัตรู แต่อย่างไรจิตใจของพวกเขาก็ได้รับการซึมซับจากเส้นทางที่ชั่วร้าย จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะฟื้นฟูความเชื่อหรือการนมัสการที่บริสุทธิ์สมบูรณ์ เมื่อผู้นำได้สิ้นชีวิตลงและผู้คนไร้ผู้ควบคุมดูแล พวกเขาก็กลับไปบุชารูปปั้นของพวกเขาก็...

แม้ว่าชาวอิสราเอลจะละทิ้งความเชื่อและก่อความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวง แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ละทิ้งพลไพร่ของพระองค์ หลายครั้งที่พระองค์ทรงตั้งผู้เชื่อสัตย์และกล้าหาญเพื่อนำพวกเขาให้พ้นจากการกดขี่ข่มเหงของศัตรู แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะฟื้นฟูความเชื่อหรือการนมัสการที่บริสุทธิ์เมื่อจิตใจของประชาชนได้ซึมซับอยู่กับสิ่งชั่วร้ายมายาวนานและเมื่อผู้ถูกส่งมาช่วยตายลง ก็ไม่มีผู้บังคับควบคุมอีกต่อไป พวกเขาจึงวกกลับไปกราบไหว้รูปเคารพอีก...

พระเจ้าทรงแสวงหาตำแหน่งแห่งหนที่พระองค์สามารถสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในหมู่ชาวอิสราเอล แต่ลึก ๆ ภายในจิตใจของชาวอิสราเอลพวกเขาได้เลือกที่จะทำตัวออกห่างและไม่อยากทำตามพระประสงค์ของพระองค์ ช่างตาบอดโง่เขลาอะไรเช่นนี้แต่สิ่งที่เข้าใจยากยิ่งกว่านั้นคือ แม้แต่บุคคลที่พระเจ้าได้ทรงประทานสติปัญญาและพระพรให้ นั่น กลับลุ่มหลงตกอยู่กับการแสวงหาทรัพย์สินสมบัติทางโลกและหลงระเหิงอยู่กับตัณหาทั้ง ๆ ที่เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดปรานและทรงมอบความรักอันไม่สิ้นสุด (Signs of the Time Articles, 9 มิถุนายน 1881)

พระเจ้าจะทรงช่วยชาวอิสราเอลเมื่อถูกร้องขอ แต่พระองค์ก็ทรงถูกจำกัดโดยบริบทพระลักษณะตามอย่างที่พวกเขาคิดตัดสินใจ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงเห็นผู้พิพากษาตัดสินตามอย่างที่พวกเขาต้องการ ซึ่งผู้พิพากษาส่วนใหญ่แล้วก็จะเป็นผู้ที่ผ่านศึกสงครามมาก่อน และนั่นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมพวกเขาจึงตัดสินว่าพระเมสสิยาห์จะมีลักษณะตามอย่างผู้นำของพวกเขา โดยลืมนึกไปว่า พระเจ้าทรงถูกทำงานอยู่ในกรอบอันจำกัดของพวกเขา แต่ในความเป็นจริงแล้ว พระองค์จะไม่ทรงเป็นตามอย่างที่พวกเขาคิดกันเอง การคิดพึ่งพามนุษย์ในการตัดสินใจเพื่อจะบอกว่าสิ่งใดถูกต้องนั้น บอกให้เราเห็นว่าพวกเขาไม่ได้มีบทบาทบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในใจ การคิดเชื่อพึ่งมนุษย์แทนที่จะเป็นพระเจ้าหรือการมอบให้คน ๆ หนึ่งรับผิดชอบในการเชื่อฟังพระเจ้า เพื่อจะลดความรับผิดชอบนำไปสู่การเรียกร้องขอให้มิชชันนารีปกครอง

อิสราเอลเรียกร้องให้มีกษัตริย์

และพระยาห์เวห์ทรงตอบซามูเอลว่า “จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องที่พวกเขาพูดกับเจ้า เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ละทิ้งเจ้า แต่พวกเขาละทิ้งเรา ไม่ใช่เราเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา ตามการกระทำทั้งสิ้น ซึ่งพวกเขาทำแก่เรา ตั้งแต่วันที่เรานำพวกเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือพวกเขาละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น ดังนั้นเขาจึงทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย บัดนี้จงฟังเสียงของพวกเขา แต่เจ้าต้องดักเตือนพวกเขาอย่างจริงจัง และสำแดงให้พวกเขาทราบถึงกฎของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองพวกเขา” (1 ซามูเอล 8:7-9)

เราจะเห็นว่าพระเจ้าทรงทำตามความต้องการของพวกเขา แต่ได้กล่าวเตือนล่วงหน้าถึงสิ่งที่กษัตริย์จะทำคือ เกณฑ์พวกผู้ชายเป็นทหาร ริบผลผลิต เก็บภาษี บังคับบุตรสาวของพวกเขาให้ทำงานเพื่อตัวเอง อีกทั้งยึดเอาฝูงสัตว์ ฯลฯ กษัตริย์จะทรงบีบบังคับพวกเขา แต่ข้อสังเกตประการหนึ่งที่สำคัญคือ แม้ว่าพวกเขาจะเพิกเฉยต่อคำเตือนเหล่านี้ พระเจ้าไม่เคยละทิ้งพวกเขา พระองค์ยังคงทรงสถิตอยู่ด้วยอีกทั้งยังทรงช่วยเหลือและสั่งสอนกษัตริย์ ยิ่งไปกว่านั้นยังทรงตั้งบทบัญญัติเพื่อใช้ในสถานการณ์ดังกล่าว แต่ขอให้จดจำไว้เสมอไว้ว่า ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าที่จะให้มีกษัตริย์

การที่พระเจ้าทรงยินยอมก็เพื่อตามใจปรารถนาของประชากร เพราะไม่ใช่พระประสงค์ดั้งเดิมของพระเจ้าที่จะให้มีกษัตริย์แต่เป็นการปรับสถานการณ์เพื่อชาวอิสราเอลเหมือนกับพ่อที่ต้องลงมือสอนลูกชายถึงวิธีการใช้ปืนล่าสัตว์ก็เพื่อความปลอดภัยทั้งต่อตัวเขาเองและผู้อื่น สิ่งที่เกิดขึ้นตรงข้ามกับพระประสงค์ดั้งเดิมอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้เกิดขึ้นมากกว่า ตัวอย่างหนึ่งคือ พระประสงค์ที่จะให้มนุษย์ยอมรับองค์พระเยซูคริสต์ไม่ใช่การจับตัวแล้วตรึงฆ่าพระองค์ แต่เมื่อมนุษย์กระทำความบาป พระเจ้าก็ทรงมีแผนการเตรียมไว้เพื่อประโยชน์ของตัวมนุษย์เอง ในเจตจำนงอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้านั้น มนุษย์จะไม่กินผลไม้ต้องห้าม แต่เมื่อเกิดเหตุพลั้งพลาดขึ้นทุกอย่างก็ถูกปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ นี่คือคำอธิบายจากเว็บไซต์ที่ยอดเยี่ยมของเรย์ เฟอร์เซอร์ www.characterofgod.org

ในเมื่อไม่มีสถาบันกษัตริย์จัดตั้งขึ้นมาก่อนและไม่มีความถูกต้องในการขึ้นครองราชย์ว่าใครจะขึ้นเป็นกษัตริย์ พระเจ้าทรงทราบดีว่าพวกเขาต้องการกษัตริย์แบบไหน พระองค์ทรงตัดสินใจและเลือกคนที่จะทำให้พวกเขาพอใจ และในวันที่มีการสถาปนา กษัตริย์ พวกเขา ก็ยังได้รับการเตือนอีกครั้งหนึ่งว่า ไม่ใช่ความคิดที่ถูกต้องในการมีกษัตริย์

แต่วันนี้พวกเจ้าละทิ้งพระเจ้า ผู้ซึ่งช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และพวกเจ้ากล่าวว่า ‘เราไม่ยอม แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา’ เพราะฉะนั้นบัดนี้พวกเจ้าจงเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์ตามเผ่าและตามตระกูลของพวกเจ้า” (1 ซามูเอล 10:19)

ซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า “พวกเจ้าเห็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชนไม่มีใครเหมือนเขา” และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า “ขอพระราชาทรงพระเจริญ” แล้วซามูเอลจึงบอกกับประชาชนให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งพระราชา และท่านบันทึกไว้ในหนังสือและวางถวายแด่พระยาห์เวห์ แล้วซามูเอลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน (1 ซามูเอล 10:24-25)

ลักษณะของอาณาจักรที่ซามูเอลเขียนไว้ในหนังสือเป็นสิ่งที่พระองค์ตรัสกับพวกเขา ก่อนหน้านี้นี้แล้วว่า (1 ซามูเอล 10: 11-17) หลังจากชัยชนะทางทหารครั้งแรกของซาอูลในฐานะกษัตริย์ ซามูเอลได้เสนอเขาอีกครั้งในฐานะตัวเลือกของพวกเขา

“บัดนี้ จงดูพระราชาที่พวกท่านเลือก ผู้ซึ่งพวกท่านได้ร้องขอ ดูลิ พระยาห์เวห์ทรงตั้งพระราชาไว้เหนือพวกท่านแล้ว” (1 ซามูเอล 12:13)

ซาอูลเป็นผู้ที่พวกเขาเลือกแต่ไม่ใช่สำหรับพระเจ้า นี่คือการประนีประนอมเป็นครั้งที่สองของพระองค์ พระเจ้าทรงเลือกซาอูล ๆ เป็นคนที่มีรูปร่างลักษณะตรงตามที่ชาวอิสราเอลต้องการ หากในตอนนั้นพวกเขามอบให้พระเจ้าเป็นผู้เลือกกษัตริย์แต่แรก คน ๆ นั้นน่าจะเป็นคนอย่างดาวิด นี่เป็นเครื่องยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่าสิ่งที่พวกเขากระทำลงไปนั้นเป็นความผิดพลาด

และประชาชนทั้งปวงพูดกับซามูเอลว่า “ขอท่านอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเพื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อพวกเราจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วร้ายนี้เข้ากับบาปทั้งสิ้นของพวกเรา คือขอให้มิกซ์ตรีย์สำหรับพวกเรา”

และซามูเอลพูดกับประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย แม้พวกท่านได้ทำความชั่วร้ายทั้งปวงนี้ แต่พวกท่านอย่าหันไปเสียจากการติดตามพระยาห์เวห์ แต่จงปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่าน (1 ซามูเอล 12:19-20)

แม้ว่าพวกเขากระทำในสิ่งชั่วร้ายแต่พวกเขาไม่ได้หันหลังให้กับพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง และพระองค์ก็ยังคงทำงานอยู่กับพวกเขาแม้จะเป็นไปตามบริบทที่พวกเขากำหนด พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมไปด้วยพระกรุณาคุณ และถึงแม้ว่ากษัตริย์ซาอูลจะไม่ประสบความสำเร็จ แต่พระเจ้าก็ยังทรงพระเมตตาและทรงยินยอมให้มิกซ์ตรีย์ต่อไป ยิ่งไปกว่านั้นพระเจ้ายังทรงช่วยคัดเลือกกษัตริย์องค์ที่สองด้วยพระองค์เอง

แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่านจะไม่ยั่งยืน พระยาห์เวห์ทรงหาชายอีกคนหนึ่งตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระยาห์เวห์ทรงแต่งตั้งชายผู้นั้นให้เป็นเจ้านายเหนือชนชาติของพระองค์ เพราะท่านไม่ได้รักษาสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาท่านไว้” (1 ซามูเอล 13:14)

แม้ว่าตั้งแต่แรกพระเจ้าจะทรงไม่เห็นด้วย แต่ก็ยังคงทำงานร่วมกับพวกเขาตามใจปรารถนาของเขา เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นด้วยกับการสถาปนากษัตริย์ แต่พระองค์ก็ยังคงช่วยเหลือพวกเขาต่อไป แม้ว่าแท้จริงแล้วตั้งแต่เริ่มแรกพระเจ้าก็ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขายู่ก่อนแล้ว และเส้นทางนี้จะนำไปสู่ที่แห่งใด

“และเมื่อพวกท่านเห็นมาหากษัตริย์ของชาวอัมโมนมาต่อสู้อพวกท่าน พวกท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘ไม่ได้ เพราะเราต้องการกษัตริย์ปกครองเหนือพวกเรา’ แม้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของพวกท่าน” (1 ซามูเอล 12:12)

ในที่สุดพวกเขาหรือพวกผู้นำของพวกเขากล่าวว่า

“พวกเขาร้องอ้ออิงว่า “เอามันไป เอามันไป เอาไปตริงที่ทางเขน เราไม่มีกษัตริย์อื่น นอกจากซีซาร์” (ยอห์น 19:15)

<https://characterofgod.org/gods-accommodation-for-man/>

หลักการงานของพระเจ้ากับมนุษย์คือทำงานในสถานที่ ๆ เขาอาศัยและผ่านวิธีการของพวกเขา แม้จะขัดแย้งกับพระประสงค์ของพระเจ้าก็ตาม แต่นั่นคือวิธีการประนีประนอมของพระองค์ เราจะเห็นหลักการของพระเจ้าดังตัวอย่างการเลือกดาวิด ชาวอิสราเอลจะไม่มีทางยอมรับดาวิดหากเขาถูกเลือกให้เป็นกษัตริย์ตั้งแต่นั้น เพราะแม้แต่ซาอูลเองพวกเขาก็ยังปฏิเสธ ถ้าหากพระเจ้าจะให้พวกเขาเลือกกษัตริย์กันเอง สงครามกลางเมืองการรบราฆ่าฟันกันครั้งใหญ่ น่าจะเกิดขึ้น วิธีที่ดีที่สุดสำหรับพระเจ้าคือ ทำเท่าที่ความศรัทธาที่พวกเขามี พระองค์ไม่ได้คาดหวังให้ซาอูลล้มเหลวพระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณให้กับเขาอย่างเต็มที่ในฐานะกษัตริย์ แต่เมื่อซาอูลล้มเหลว พระเจ้าทรงใช้สถานการณ์ดังกล่าวสะท้อนความล้มเหลวของพวกเขา พระองค์ทรงอนุญาตให้ความบาปมีมากขึ้นก็เพื่อพระคุณของพระเจ้าจะทรงบังเกิดทวีมากขึ้น (โรม 5:20) หากพวกเขาจะสังเกตเห็น พระองค์ทรงหวังว่าคนรุ่นต่อมาจะได้เรียนรู้บทเรียนเหล่านี้ ไม่ใช่เพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจและคิดว่าตัวเองดีกว่า แต่เพื่อให้เรารับรู้ตัวเองว่าเราก็เป็นเหมือนพวกเขาและเรียนความผิดพลาดของพวกเขาอิสราเอล

ถึงแม้ว่าชนชาติอิสราเอลละทิ้งพระเจ้าไป แต่ก็ยังมีคนกลุ่มหนึ่งที่ยืนหยัดต่อต้านอิทธิพล

ความชั่วร้ายที่อยู่รายล้อมพวกเขาอย่างเด็ดเดี่ยว และยังคงรักษาความจงรักภักดีต่อพระยาห์โฮวา คนกลุ่มนี้เติบโตขึ้นในความกล้าหาญและเชื่อฟังพระเจ้าอย่างแท้จริง พวกเขาต่างยึดมั่นต่อพระเจ้ามากยิ่งขึ้นเมื่อเห็นการละทิ้งความเชื่อในหมู่พวกพี่น้องของตน ความเชื่อของพวกเขาเติบโตแข็งแกร่งขึ้นทุก ๆ ครั้งในความขัดแย้ง (Signs of the Times Articles, 9 มิถุนายน 1881, ย่อหน้าที่ 4)

เพราะว่าพวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร
พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น
และท่านทั้งหลายจะตวงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด
พระเจ้าจะทรงตวงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้น
(มัทธิว 7:2)

เราสมควรที่จะทำบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณทวีมากยิ่งขึ้น

ผมอยากจะหยุดตรงนี้เพื่อให้แน่ใจว่าผมไม่ได้เข้าใจไขว้เขวผิดไป เราไม่ควรมีความคิดที่ว่าหากเป็นการทำบาปรับใช้พระเจ้าแล้ว เราสามารถทำผิดกฎบัญญัติได้ มันช่างเป็นเรื่องล่อลวงใจเสียเหลือเกินที่จะเชื่อว่าอะไรก็ตามหากเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้วพระองค์สามารถล้างทุกสิ่งได้ ดังนั้นเราจึงทำบาปได้แล้วค่อยมากลับใจในภายหลัง เช่น ดาวิด โซโลมอน และแซมซัน อัครทูตเปาโลได้ชำระล้างวิธีคิดแบบนี้

ถ้าอย่างนั้น เราจะว่าอย่างไร เราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเพิ่มขึ้นหรือ เปล่าเลย เราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปได้อย่างไร (โรม 6:1-2)

เราหลอกตัวเองเมื่อเราใช้ความผิดพลาดของเหล่าผู้ที่ซื่อสัตย์ในพระเจ้ามาเพื่อแก้ตัว และบางทีเราอาจหลงลืมไปว่าเขาเหล่านั้นได้ผ่านความทุกข์ทรมานอันใหญ่หลวง ซึ่งเป็นผลมาจากบาปเหล่านั้น “อย่าหลงเลย ท่านจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าใครหว่านอะไรลง ก็จะได้รับเกี่ยวสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6: 7) นี่คือนิยามสำคัญที่สุดบทหนึ่งที่เราควรเรียนรู้จากพระคัมภีร์

บาปเป็นสิ่งที่ล่อลวงและมันเป็นการเสี่ยงต่อจิตวิญญาณหากเราจะปล่อยตัวไปกับมัน ไม่ใช่ทุกคนจะสำนึกผิดได้ เราเห็นความแตกต่างระหว่างเปโตรและยูดาสและเราไม่สมควรที่แม้แต่จะคิดว่าไม่เป็นไร หากเราจะทรยศต่อพระเยซูคริสต์ เพราะเราจะได้รับการอภัยในภายหลัง และแน่ใจว่าจะมีประสบการณ์อย่างเปโตร ไม่ใช่แบบยูดาส

บางคนสอนว่าเราสามารถทำสิ่งที่ไม่ถูกกฎหมายก็ได้ตราบเท่าที่ของเราเจตนาบริสุทธิ์ หรือปัจจุบันมักพูดกันว่า 'ผลลัพธ์สำคัญกว่าวิธีการ' ความคิดนี้ถูกเผยแพร่โดย "คริสตจักรแห่งพระบิดา" ในศตวรรษที่ 4 และเป็นหนึ่งในสาเหตุหลักของการเสื่อมถอยของศาสนาคริสต์

“แทบจะไม่มีใครรู้ว่าในแง่ของการปฏิเสธที่จะพูดถึงใบอนุญาตที่มากเกินไปของบรรพบุรุษที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของศตวรรษนี้ [ศตวรรษที่ 4] อนุญาตให้เกิดขึ้นกับตัวเอง เมื่อพวกเขาแสดงความคิดเห็นของพวกเขาในแง่ลึกลับเพื่อผลประโยชน์ หรือเมื่อพวกเขาก้าวล้ำขอบเขตของความจริงในเรื่องของการโต้แย้ง หรือเมื่อพวกเขาหลงระเหิรในการพูดเกินความเป็นจริง สำนวนโวหารและคำเฟื่องฟูที่รื่นหูสอดคล้องกับประเพณีและรสนิยมตามกาลเวลายุคสมัย

“แทบไม่รู้ว่าจะสรรหาคำพูดกำหนดิตีเนียนเหล่านั้นกับวขที่มีชื่อเสียงมากที่สุดแห่งศตวรรษนี้ (ศตวรรษที่ 4) ที่ลดตัวเองให้ความคิดเห็นที่ไม่กำกวม ลึกลับด้วยความสะเพร่า และเขาเหล่านั้นก้าวล่วงขอบเขตข้อเท็จจริงของการโต้แย้ง หลงระเหิรกับการพูดเกินความเป็นจริง ใช้สำนวนโวหารและวาทศิลป์ที่อาจจะฟังลื่นหูสอดคล้องกับยุคสมัยประเพณี และรสนิยมในยุคนี้”

การปฏิบัติที่ไม่สมควรนี้ถูกเรียกว่า “การจัดการที่ฉ้อโกง (Falsitas Dispensativa)” หรือการจัดการที่ฉ้อฉลเปรียบเสมือนกับการออกใบอนุญาตเพื่อปกปิดความจริงหรือการให้ความเท็จตามสถานการณ์ที่ต้องการโดยได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มผู้ลุ่มหลงในตัวพวกเขา สิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือความเปราะบางภายในจิตใจของมนุษย์เมื่อตกอยู่ใต้สถานการณ์ตื้นตันคลั่งไคล้เพื่อ 'เชื่อเรื่องโกหก'

การจัดการที่ฉ้อโกงนี้ทำให้เจอโรมม์และผู้ที่อยู่ร่วมในสมัยของเขาได้จัดตั้งโครงสร้างที่ต่อมาเรียกว่า คริสตจักรในศตวรรษที่สี่ขึ้นมา ที่แตกต่างจาก 'วิหารศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าที่ตั้งอยู่บนรากฐานของพวกอัครสาวกและศาสดาพยากรณ์' (*Vigilantius and His Times*, W.S. Gilly, 1844)

แนวคิดนี้ได้รับการสืบทอดอย่างน่าละอายใจและถูกนำไปปฏิบัติโดยนิกายเยซูอิต ซึ่งเป็นกลุ่มแนวหน้าที่ต่อต้านการปฏิรูป พวกเขาเรียกมันว่า “การสงวนจิตวิญญาณ” หรือ “การโกหกที่จำเป็น” เป็นสิ่งที่ทำกรรม มนุษย์จำเป็นที่จะต้องใช้ความระมัดระวังอย่างเป็นพิเศษต่อเรื่องเหล่านี้

ผมเล่าถึงเรื่องนี้เพื่อที่เราจะได้ไม่เรียนรู้บทเรียนที่ผิดพลาดจากพระคัมภีร์ โดยอิงหลักการประนีประนอม ผมหวังว่าท่านผู้อ่านจะเห็นพระเมตตาคุณของพระเจ้าแม้มนุษย์จะเต็มไปด้วยความบาปชั่ว ไม่ใช่เพราะว่าพระเจ้าทรงยอมรับความบาปของมนุษย์ แต่ให้เราระลึกถึงพระดำรัสที่พระเจ้าทรงตรัสถึงสิทธิชนในยุคสุดท้ายของพระองค์ว่า

และในปากของพวกเขาไม่พบความเท็จ

เขาเป็นคนที่ปราศจากตำหนิ

(วิวรณ์ 14:5)

การแต่งงานที่ผิดศีลธรรมของแซมสันและสภาพศีลธรรมของ อิสราเอล

ในชีวิตของแซมสัน เราเห็นหลักการประนีประนอมของพระเจ้าอย่างชัดเจน เขาได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าและเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะรักษาเขาให้บริสุทธิ์ตามข้อกำหนดของนาซีร์ “และเขาจะตั้งต้นช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย” (ผู้วินิจฉัย 13:5) แน่นนอนทีเดียว พระเจ้าไม่ทรงพึงประสงค์ให้แซมสันแต่งงานกับหญิงชาวฟิลิสเตีย แต่เมื่อแซมสันแต่งงานกับหญิงฟิลิสเตีย พระเจ้าได้ทรงลงทัณฑ์แซมสันและทรงริบเอาคำสัญญากลับคืนหรือไม่ คำตอบคือไม่ พระองค์ทรงทำงานผ่านความผิดพลาดของแซมสัน พระเจ้าทรงพยายามสอนและดึงเขากลับมาในทางของพระองค์ แต่พระองค์ทรงตกอยู่ในสถานการณ์ความจำเป็นมากกว่าความปรารถนาอันสมบูรณ์

แบบของพระองค์ เราไม่ควรคิดที่จะแต่งงานกับผู้ไม่เชื่อ เพราะพระเจ้าทรงทำงานผ่าน
แซมสันด้วยวิธีเช่นนี้ พระเจ้าจะทรงทำงานผ่านแซมสันได้ด้วยวิธีการที่ดีกว่าและทุกซ์
ยากน้อยกว่าที่ดีต่อตัวเขาเองและผู้อื่น ถ้าหากเขาเลือกที่จะแต่งงานกับผู้เชื่อ น้ำพระทัย
ที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้าย่อมดีกว่าน้ำพระทัยที่ตกอยู่ในสถานการณ์อันคับขันเสมอ
หากแซมสันเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์เหมือนบิดามารดาของเขา ชีวิตของ
เขาคงจะประเสริฐและมีความสุขมากกว่านี้...

เมื่อเข้าสู่วัยหนุ่ม คือช่วงเวลาอันสำคัญอย่างยิ่งยวดที่เขาควรจะรักษาความศักดิ์สิทธิ์
บริสุทธิ์ทั้งหมดตามพระประสงค์ของพระเจ้า ณ ช่วงเวลาที่เขาต้องปฏิบัติภารกิจอัน
ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นจุดสำคัญในประวัติศาสตร์ของชีวิต แซมสันกลับยอมจำนนต่อผู้ล่อลวง
โดยการแต่งงานที่ไม่ชาญฉลาด ซึ่งทำให้ตัวเขากลับกลายเป็นพันธมิตรกับศัตรูของพระ
เจ้า อย่างก้าวอันสำคัญนี้ที่ไม่ได้พิจารณาอย่างรอบคอบ แซมสันควรจะถามตัวเองก่อนว่า
เขาจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ดีกว่าหรือไม่ หากจะทำตามความต้องการของตนเอง
แทนที่จะพาตัวเองไปอยู่ในจุดที่ทำให้เขาไม่สามารถบรรลุเป้าหมายในชีวิต “สำหรับผู้ที่
แสวงหาเกียรติแด่พระเจ้าก่อน พระองค์ทรงสัญญาปัญญา แต่จะไม่มีสัญญาใด ๆ กับผู้
ปฏิบัติเพื่อความปรารถนาของตนเอง” (Signs of the Time Articles, 6 ตุลาคม 1881)

เราจำเป็นที่จะต้องตระหนักถึงบริบทที่พวกเขาดำรงอยู่ การปฏิเสธที่จะรับรู้พระ
ลักษณะของพระเจ้าและเลือกที่จะมองว่าพระองค์ทรงเป็นเทพเจ้าแห่งความโหดเหี้ยม
และทรงกระหายสงคราม ชาวอิสราเอลเข้าใจว่าการได้รับการปลดปล่อย หมายถึง ชัย
ชนะในสงคราม ซึ่งพวกต่างชาติก็คิดแบบเดียวกัน พวกเขาบูชาเทพเจ้าเพราะต้องการ
กำลังและการช่วยเหลือในทำศึกสงครามไม่ใช่เพื่อความชอบธรรม

เราพบความจริงในหนังสือผู้วินิจฉัยตลอดจนพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมว่า ชาวอิสราเอล
ไม่เคยคิดแบ่งปันพระเมตตาคุณของพระยะโฮวาห์หรือแผนการแห่งความรอด
แม้กระทั่งในเวลาที่ได้ลิ้มรสพระกรุณาคุณของพระเจ้า พวกเขาคิดว่าเป็นสิทธิ์
โดยกำเนิดในฐานะบุตรของอับราฮัม แซมสันไม่เคยคิดที่จะเปลี่ยนชาวฟิลิสเตียให้มาหา

พระเจ้าผู้เที่ยงแท้ นี่คือความคิดของพวกเขา แต่พระเจ้าเข้าใจถึงความยากลำบากของมนุษย์ในสภาพแวดล้อม วัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่พวกเขาเป็นอยู่ และถึงแม้ว่าแซมสันจะล้มเหลว แต่ชื่อของเขาก็ยังได้รับการจารึกกว่าเป็นวีรบุรุษแห่งความเชื่อในหนังสือฮีบรู บทที่ 11

ให้เราสังเกตผลแห่งความทุกข์ยากที่บังเกิดขึ้นจากการตัดสินใจอันผิดพลาดของแซมสัน และสภาพอันน่าเศร้าสลดของชาวอิสราเอลในเวลานั้น

ภรรยาที่แซมสันยอมฝ่าฝืนพระบัญชาของพระเจ้าเพื่อที่จะได้เธอมา ได้ทรยศต่อสามีของเธอขณะที่พิธีฉลองงานเลี้ยงสมรสจะสิ้นสุดลง แต่สุดท้ายเธอก็ถูกฆ่าตายโดยคนกลุ่มเดียวกันที่ข่มขู่ให้เธอทรยศต่อสามี แซมสันแสดงถึงพลังอันมหาศาลของเขาโดยการสังหารสิงโตหนุ่มด้วยมือเดียวและลงมือสังหารชาวอัชเคโลนสามสิบคน ยิ่งกว่านั้นแซมสันยังได้เข้าโจมตีชาวฟิลิสเตียและฆ่าสังหารเขาเหล่านั้นด้วยความโกรธแค้นที่ภรรยาของเขาอย่างป่าเถื่อน จากนั้นแซมสันพยายามหาที่หลบซ่อนที่ปลอดภัยจากชาวฟิลิสเตีย แต่เนื่องจากการไม่ไว้วางใจเพื่อนร่วมชาติ เขาจึงหลบหนีไปยังหุบเขาหินที่ชาวยูดาห์เรียกว่า เอลาม

แซมสันถูกชาวฟิลิสเตียกลุ่มใหญ่ไล่ล่าตามไปยังที่แห่งนั้น การปรากฏตัวของพวกชาวฟิลิสเตียสร้างความตื่นตระหนกในหมู่ชนเผ่ายูดาห์อย่างยิ่ง แต่เมื่อพวกเขารู้ว่าเป้าหมายอันแท้จริงของพวกฟิลิสเตียคือต้องการตัวแซมสัน ชาวยูดาห์จึงตกลงใจจับและส่งตัวแซมสันไปให้ศัตรู การกระทำเช่นนี้ก็เพียงหวังจะได้รับความเมตตาจากพวกฟิลิสเตียเพื่อที่จะลดการกดขี่ให้เบาบางลง ดังนั้นชายยูดาห์สามพันคนจึงเดินทางไปจับนักรบผู้ยิ่งใหญ่ เหตุที่พวกเขากลัวบุกไปจับแซมสันก็เพราะพวกเขาเชื่อมั่นว่าแซมสันจะไม่ทำร้ายพวกเดียวกัน แซมสันยอมที่จะให้มัดมือพันธนาการตัวเองเพื่อส่งตัวให้กับคนฟิลิสเตีย โดยมีข้อแม้ว่าชาวยูดาห์จะไม่ทำร้ายเขา ซึ่งจะบีบบังคับให้ตัวแซมสันเองต้องมาทำร้ายชาวยูดาห์พวกเดียวกันเอง แซมสันยอมให้พวกเขามัดตัวด้วยเชือกเส้นใหม่สองเส้นและส่งตัวเขาไปให้พวกฟิลิสเตีย...

หากชาวอิสราเอลตัดสินใจร่วมมือกับแซมสันและต่อสู้ต่อไปในเวลานั้นชัยชนะอยู่ที่ใกล้แค่เอื้อม ซึ่งอาจปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากอำนาจของพวกฟิลิสเตีย แต่กลับกลายเป็นว่าพวกเขาท้อแท้และอ่อนแอเกินไปที่จะทำงานตามที่พระเจ้ามอบหมาย ขาดทั้งความกระตือรือร้นและกล้าหาญ พวกเขาไม่เพียงแต่ล้มเหลวในการปลดแอกตัวเองออกจากพวกนอกรีตเท่านั้น แต่ยังกลับไปร่วมมือกับพวกฟิลิสเตียทำในสิ่งที่เสื่อมทราม ยอมทนต่อความโหดร้ายของพวกนอกรีต โดยกลับเพิกเฉยและยอมรับในความไม่ยุติธรรม จนในที่สุดพวกทรราชย์ก็เป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ ชาวอิสราเอลยอมตกอยู่ในความเสื่อมโทรม ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีโอกาสหลุดพ้นจากมันได้ หากจะเชื่อฟังพระเจ้าตั้งแต่นั้น แม้ว่าพระเจ้าจะทรงประทานผู้ปลดปล่อยมาให้ พวกเขาละเลยผู้ที่ถูกส่งมาช่วยแต่กลับเลือกที่จะร่วมมือกับผู้กดขี่ข่มเหงทารุณแทน (Signs of the Time Articles, 6 ตุลาคม 1881)

เราเห็นผลลัพธ์อันเลวร้ายจากการแต่งงานที่ไม่เห็นพระเจ้าอยู่ในสายตาของแซมสัน ผู้คนล้มตายและตกอยู่ในความทุกข์ทรมาน เรายังได้เห็นความล้มเหลวของชาวอิสราเอล พวกเขายอมจำนนอยู่ใต้อำนาจของชาวฟิลิสเตีย ความปรารถนาเดียวที่พวกเขามีก็คือ “ภาระการกดขี่ที่จะเบาบางลง” พวกเขาสูญเสียความศรัทธา การปลดปล่อยจากพระเจ้าอย่างสิ้นเชิงแม้จะมีนักรบผู้ยิ่งใหญ่อยู่ท่ามกลางพวกเขา ๆ ก็ยังไม่กล้าคิดที่จะต่อสู้ร่วมกับเขา แม้ว่าพระเจ้าจะส่งผู้ปลดปล่อยให้อยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วก็ตาม แต่พวกเขาก็ยังปฏิเสธพระองค์อยู่ดี หากพระเจ้าจะทรงประทานผู้ปลดปล่อยที่เป็นดังเช่นองค์พระเยซูคริสต์ พวกเขาก็คงปฏิเสธพระองค์อยู่ดี พระเจ้าทรงยอมถ่อมพระองค์ลงมาอยู่ในระดับเดียวกันกับพวกเขาเพื่อยกเขาให้สูงขึ้น โดยหวังว่าความเชื่ออันน้อยนิดที่พวกเขามีจะเติบโตขึ้น แต่ก็แทบจะไม่มี การตอบสนองใด ๆ เลย

แซมสันสังหารคนนับพันด้วยกระดูกขากรรไกรลา

และเมื่อท่านมาถึงเมืองเลฮีแล้ว คนฟีลิสเตียก็ตะเบ็งเสียงเข้าใส่ท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสวมทับอยู่บนแซมสันอย่างมหัศจรรย์ และเชือกพวนที่ผูกแขนของท่านก็เป็นเหมือนผ้าป่านที่ถูกไฟไหม้ และเครื่องจองจำของท่านนั้นก็หลุดออกจากมือของท่านและท่านได้พบกระดูกขากรรไกรลาสด ๆ อันหนึ่ง และได้ยื่นมือของท่านหยิบมา และได้ฆ่าคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน (ผู้วินิจฉัย 15:14-15)

คำถามมีอยู่ว่าเป็นไปได้อย่างไรที่พระเจ้าจะทรงส่งพระวิญญาณมาเหนือแซมสันเพื่อช่วยเขาฆ่าคนนับพัน ให้เราดูข้อนี้อย่างละเอียดถี่ถ้วน พระวิญญาณของพระเจ้ามาสถิตกับเขา “เชือกที่มัดแขนเขาก็เหมือนผ้าป่านที่ไหม้ไฟ เครื่องจองจำก็หลุดจากมือของเขา” นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทันทีจากพระวิญญาณของพระเจ้า ไม่ใช่การฆ่าฟัน พระเจ้าทรงเปิดทางให้เขาหลบหนี เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของแซมสันว่าตัวเขาเองจะทำอะไรต่อไป

และแซมสันพูดว่า “ด้วยขากรรไกรลา ก็ทับถมกันเป็นกอง ด้วยขากรรไกรลา ข้าพเจ้าได้ฆ่าคนหนึ่งพันคน”

และต่อมา เมื่อท่านพูดจบแล้ว ท่านก็โยนกระดูกขากรรไกรลาทิ้งเสียจากมือของท่าน และได้เรียกชื่อสถานที่นั้นว่า รามาทเลฮี

และท่านก็กระหายน้ำมาก ได้ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และทูลว่า “พระองค์ทรงประทานการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวงนี้แก่มือของผู้รับใช้ของพระองค์ และบัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ที่มีได้เข้าสู่หนตอย่างนั้นหรือ”

แต่พระเจ้าทรงเปิดโพรงที่กระดูกขากรรไกรลานั้น และน้ำก็ไหลออกมาจากที่นั่น และเมื่อท่านดื่มแล้ว ท่านก็ฟื้นขึ้น และจิตวิญญาณของท่านก็สดชื่นมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีก เพราะฉะนั้นท่านจึงเรียกชื่อของสถานที่นั้นว่า เอนหักโคร์ ซึ่งอยู่ที่เมืองเลฮีจนถึงทุกวันนี้ (ผู้วินิจฉัย 15:16-19)

แซมสันได้เทิดทูนตัวเองมากกว่าพระเจ้า เพราะผู้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะไม่สรรเสริญเยินยอตัวเอง แต่ถวายเกียรติแด่พระบิดาและพระบุตร ดังนั้นเมื่อแซมสันกล่าวคำเหล่านั้นหลังการสังหาร นั่นแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงสถิตอยู่กับเขาในการเช่นฆ่า พระเยซูตรัสว่า

เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจของตนเองไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่หาโอกาสที่จะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา (ยอห์น 5:30)

เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย (ยอห์น 16:13-14)

การเชิดชูตนเองของแซมสันนั้นส่งผลเสียต่อชาวอิวที่ จะนำไปสู่การไหว้บูชามนุษย์มากกว่าพระเจ้า ในขณะที่พวกฟิลิสเตียไม่เห็นพระเยโฮวาห์คือ ผู้ประทานชัยชนะในการต่อสู้ ผู้คนในสมัยนั้นมักจะยกย่องเปลี่ยนสถานะภาพของมนุษย์ให้กลายเป็นเทพเจ้า และการกระทำของแซมสันก็เช่นเดียวกันนำไปสู่การกราบไหว้บูชาวีรบุรุษในหมู่คนอิสราเอลและคนต่างชาติมากขึ้น โปรดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงทำงานอยู่ในกรอบของพวกเขา

ชาวอิสราเอลหลายพันคนเห็นชัยชนะของแซมสันต่อพวกฟิลิสเตีย แต่ไม่มีเสียงเปล่งโห่ร้องแสดงความยินดีดังขึ้นจากใครสักคน จนกระทั่งวีรบุรุษต้องฉลองความสำเร็จด้วยตนเอง แต่แซมสันกลับยกย่องตัวเองแทนที่จะถวายเกียรติและพระสิริแด่พระเจ้า แต่ไม่นานนักเขารู้สึกอ่อนเปลี้ยหมดแรง เจ็บปวด และเกิดความความกระหายอย่างรุนแรง เนื่องจากการใช้แรงอย่างหักโหม แต่รอบตัวเขาในขณะนั้นไม่มีใครตอบสนองความต้องการของเขา ในห้วงเวลานั้นเองเขาโหยหาคิดพึ่งพาพระเจ้าอย่างสุดกำลังและสำนึก

ตัวว่าชัยชนะไม่ได้มาจากพลังกำลังของตัวเอง แต่เป็นพลังอำนาจจากพระเจ้า (Signs of the Time Articles, 6 ตุลาคม 1881 ย่อหน้าที่ 13)

พระเจ้าทรงเป็นผู้มอบพลังกำลังแก่แซมสันในการต่อสู้ นั่น ในขณะที่ตัวแซมสันยังปฏิเสธพระลักษณะของพระองค์ สิ่งนี้เป็นวิธีการแสดงออกประการหนึ่งของพระเจ้าในการเห็นความสำคัญถึงเจตจำนงเสรีของมนุษย์ เช่นเดียวกับกับซาตานผู้ซึ่งได้รับอำนาจมาจากพระเจ้า แต่ก็ยังคงปฏิเสธพระลักษณะของพระเจ้าอยู่เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ใ้พระเจ้าได้พิเคราะห์พลังกำลังนี้มอบให้เพื่อเป็นบททดสอบ บนความหวังว่าในที่สุดมนุษย์จะยอมรับพระลักษณะของพระเจ้าเพื่อที่เขาจะได้ชีวิตนิรันดร์

การกระทำทั้งปวงของมนุษย์นั้นเกิดขึ้นโดยผ่านฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า แม้แต่การกระทำของคนชั่วหรือนักบรลงเปียนอนไฟเราะ นักฟุตบอลผู้ยิ่งใหญ่หรือนักวิ่งมาราธอนระยะทางไกลประเด็นคือ เราจะยอมรับการกระทำนั้นว่ามาจากพระเจ้าและทำยที่สุดยินยอมที่จะกลับใจจากบาปมาหาพระองค์ และดำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์ (พระลักษณะ) หรือว่าจะยอมรับอำนาจของพระเจ้าโดยผ่านจิตวิญญาณของซาตานที่ได้รับ/โดยการทรمانองค์พระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 1:24) หรือใช้เพื่อกระทำการสิ่งผิดและบาป ที่ผลลัพธ์สุดท้ายนำมนุษย์ไปสู่ความตายชั้วนิรันดร์

แซมสันใช้พลังกำลังของพระเจ้าเพื่อจุดประสงค์ในการทำบาป แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงลงทั้เขา ในทางกลับกัน พระเจ้าทรงทำให้เขาตระหนักถึงความอ่อนแอผ่านการกระหายของเขา ทำให้เขาตระหนักถึงความผิดพลาดที่ปาวประกาศความยิ่งใหญ่ของตน เพราะทุกสิ่งทีแซมสันมีรวมทั้งทุกสิ่งทีมนุษย์มีล้วนมาจากพระเจ้าทั้งสิ้น บาปของแซมสันเกิดจากการกระทำโดยไม่รู้ตัวตามโลกทัศน์ทีเขาได้รับมรดกตกทอดมา

พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าฤทธาภาพเป็นของพระเจ้า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาเป็นของพระองค์ด้วย เพราะพระองค์ทรงสนองแก่มนุษย์ทุกคนตามการงานของเขา (เพลงสดุดี 62:11-12)

แซมสันก็เป็นเหมือนพวกเราหลายคนที่ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้หลักการแห่งชีวิตที่แข่งขันกัน ด้านหนึ่งคือ ความปรารถนาฝ่ายวิญญาณของพระคริสต์ที่อยู่ในตัวเราที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า ในขณะที่อีกด้านคือ ความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังของเราซึ่งอยู่ฝ่ายซาตานที่เียนยอตัวเอง ตัวแซมสันเองไม่ได้เป็นคนที่แข็งแกร่งต่อพระวิญญาณของพระเจ้า เขายังคงมีความต้องการกลับใจและมีความศรัทธาอันเต็มเปี่ยม สิ่งนี้ต้องเกิดขึ้นแม้จะเกิดความหายนะมากมายกับตัวแซมสันเองก่อนถึงจุดพลิกผันในการกลับใจใหม่อย่างแท้จริงก็ตาม เพราะแซมสันเป็นหนึ่งในวีรบุรุษแห่งความเชื่อที่ไปโลกแล้วถึงในหนังสือฮีบรู บทที่ 11

หากว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ลงมือกระทำ

พระเจ้าได้ทรงสังหารนับพันคนด้วยกระดุกขากรรไกรลาอย่างนั้นหรือ เปล่าเลย แต่พระเจ้าทรงใช้ความบาปของมนุษย์เองต่างหาก - ในกรณีนี้คือธรรมชาติของการช่มเหงเอาชนะผู้อื่นรบพุ่งทำสงคราม - เพื่อสอนบทเรียนและดึงมนุษย์เข้ามาใกล้พระองค์มากยิ่งขึ้น แซมสันที่กักตัวเองว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า เพราะเขาได้รับการสั่งสอนมาแบบนั้น ดังเช่นเอลียาห์ที่คิดว่าพระเจ้าอยู่ในแผ่นดินไหว สายลม และเปลวไฟ เหมือนกับบรรดาสาวกที่คิดว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ส่งไฟลงมาเมื่อท่านเอลียาห์อธิษฐานทูลขอ

และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ”

แต่พระองค์ทรงเสียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า “ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำนองใด เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” แล้วพระองค์ก็กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง (ลูกา 9:54-56)

หากบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายแต่มาเพื่อช่วยให้รอด เราจะบอกว่าพระองค์คือผู้ทรงทำลายได้

อย่างไร พระคัมภีร์กล่าวว่าซาตานเป็นผู้ทำลาย (1 โครินธ์ 10:10) ในภาษากรีกคำว่าผู้ทำลายเป็นคำผสมที่หมายถึง “อสรพิษ” มนุษย์กล่าวหาว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้สังหารบุตรหัวปีของชาวอียิปต์ เผานาตบกับอาบิฮู สุบโคราห์ลงไปในหลุม และสังหารชาวอัสซีเรียด้วยโรคระบาดและ

โดยทั่วไปแล้วความหายนะและภัยพิบัติทางธรรมชาติทั้งปวงถูกที่กักทักว่าเป็นการกระทำจากพระเจ้า นั่นเป็นเหตุผลที่ภาษาทางประกันภัยเรียกว่า ‘Acts of God’ หรือ ‘พระ

ราชกิจของพระเจ้า' ในที่สุดวิสัย (เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ ปราศจากการ
ข้องเกี่ยวของมนุษย์ และมนุษย์ไม่สามารถรู้ล่วงหน้า เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว)

มนุษยชาติไม่ได้ตกลงสู่การครอบงำของซาตานโดยสิ้นเชิงเพราะพระเจ้าทรงปกป้องอยู่
พระองค์ทรงคอยควบคุมการใช้อำนาจของซาตานโดยการหน่วงเหนี่ยว คนดีอื่น คนไม่
รู้สำนึกบุญคุณเป็นหนี้พระเจ้ามากเพียงไรสำหรับพระกรุณาคุณและความอดกลั้น
พระทัยนานของพระองค์ที่ทรงเหนี่ยวรั้ง ตรวจสอบอำนาจที่โหดร้ายและร้ายกาจของ
มารร้ายไว้ แต่เมื่อมนุษย์ก้าวล่วงล้ำจนเกินขอบเขตความอดทนขององค์พระผู้เป็นเจ้า
อำนาจที่หน่วงเหนี่ยวอยู่นั้นจะถูกเพิกถอนออกไป **องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงยินต่อ
หน้าคนบาปในฐานะเพศฆาตเพื่อตัดสินผู้ล่วงละเมิด** แต่พระองค์จะทรงละผู้ที่
ปฏิเสธพระเมตตาคุณของพระองค์ไว้ตามลำพังเพื่อเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขาหว่าน ทุก ๆ
ลำแสงแห่งแสงสว่างที่ถูกปฏิเสธ ทุก ๆ คำตักเตือนที่ถูกหมิ่นหรือมองข้าม ทุก ๆ ต้นหา
ที่ยอมจำนน ทุก ๆ การล่วงละเมิดต่อพระบัญญัติของพระเจ้า ล้วนแต่เป็นเมล็ดพันธุ์ที่
ถูกหว่านลงซึ่งจะให้ผลอย่างแน่นอนในฤดูเก็บเกี่ยว ในที่สุดพระวิญญาณขององค์พระผู้
เป็นเจ้าที่ถูกปฏิเสธเรื่อยมาจะถอนออกไปจากคนบาป และจะไม่มีอำนาจใดหลง
เหลืออยู่เพื่อควบคุมกิเลสตัณหาชั่วของจิตวิญญาณและคุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากการ
อาฆาตพยาบาทและการเป็นปรปักษ์กับซาตานอีกต่อไป (GC 36)

แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นเช่นนี้และนี่คือบทเรียนที่เราทุกคนต้องเรียนรู้ เมื่อยอห์น บัพติส
โตรู้สึกสับสน เพราะพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงทำในสิ่งที่เขาคาดหวัง (ขึ้นเป็นกษัตริย์และ
ปกครองประเทศ) เขาส่งสาวกไปหาและสอบถามถึงพันธกิจของพระองค์ สาวกของ
ยอห์นเฝ้าดูพระเยซูรักษาคนตาบอดให้แลเห็น คนหูหนวกกลับได้ยินและสั่งสอนผู้คน
พวกเขากลับมาและบอกยอห์นในสิ่งที่เห็น

สาวกได้รายงานข่าวและนั่นก็เพียงพอ (ที่จะทำให้ยอห์นพอใจ เพราะว่าพระเยซูทรงเป็น
พระเมสสิยาห์) ยอห์นนึกถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ “พระวิญญาณขององค์
พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้

ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจองจำ เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์” (อิสยาห์ 61:1-2) พันธกิจของพระเยซูคริสต์ไม่เพียงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์เท่านั้นแต่ยังแสดงให้เห็นว่าราชอาณาจักรของพระองค์จะได้รับการสถาปนาในลักษณะใด ยอห์นได้รับการเปิดเผยถึงความจริงเช่นเดียวกันกับเอลียาห์เห็นในทะเลทราย และเมื่อ “ลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพองภูเขาเหล่านั้น และทำให้หินแตกเป็นก้อน ๆ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์ไม่ได้สถิตในลมนั้น และภายหลังลมก็มีแผ่นดินไหว แต่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงสถิตอยู่ในแผ่นดินไหวนั้น และภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงสถิตอยู่ในไฟนั้น และภายหลังไฟ พระเจ้าตรัสกับสาวกโดย “เสียงเบา ๆ” (1 พงศ์กษัตริย์ 19:11-12) วิธีการทำงานของพระเยซูคริสต์ไม่ใช่ด้วยการปะทะกันด้วยอาวุธหรือการโค่นล้มบัลลังก์และราชอาณาจักร แต่อาศัยการสื่อสารโดยตรงกับส่วนลึกในจิตใจมนุษย์ด้วยพระเมตตาคุณและการเสียสละพระชนม์ชีพของพระองค์เอง

แล้วแซมสันล่ะ อยู่ในสถานการณ์แบบใด เพราะวัฒนธรรมของการไม่เชื่อฟังที่ชาวอิสราเอลเป็นอยู่ในห้วงเวลาของผู้วินิจฉัย ทำให้พระเจ้าไม่สามารถทรงกระทำผ่าน “พระเมตตาและการเสียสละพระองค์” มีวิธีเดียวคือพระองค์จะทรงทำงานในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้นเพื่อจะสอนทุกคนถึงสิ่งที่ดีที่สุด และในขณะเดียวกันก็ยังคงเคารพต่อเจตจำนงเสรีของพวกเขา ชาวฟิลิสเตียรู้จักแต่การใช้ดาบเท่านั้น แต่จิตใจพวกเขาแข็งกระด้างจนกระทั่งพระเจ้าไม่สามารถปกป้องพวกเขาจากแซมสัน

เมื่อบิดามารดาหรือผู้ปกครองละเลยหน้าที่ในการลงโทษความชั่วช้า พระเจ้าจะเป็นผู้ทรงลงมือกระทำด้วยพระองค์เอง พระองค์จะถอดอำนาจแห่งการควบคุมนั้นออกและปล่อยให้สถานการณ์เกิดขึ้น คือให้บาปลงโทษบาป (บรรพชน และ ผู้เผยพระวจนะ , หน้า 728.1)

การฆ่าคนของแซมสันนั้นคือบาป แต่จากสภาพสังคมที่เป็นอยู่ในขณะนั้นทำให้เขาไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกตัว ในทุกวันนี้มีคริสเตียนหลายคนทำงานอยู่ในกองทัพ พระเจ้ากำลังทรงตอบคำอธิษฐานและทรงช่วยเขาเหล่านั้นตามความรู้ในความจริง เมื่อพวกเขาเรียนรู้มากพอ พระเจ้าทรงคาดหวังการกลับใจจากพวกเขา แม้ว่าพระองค์จะต้องทำงานผ่านกรอบเดิม ๆ เพื่อเข้าถึงพวกเขา หากท่านเป็นโรคเบาหวานเพราะท่านไม่เคยได้ยินเรื่องกฎแห่งสุขภาพของพระเจ้า พระองค์จะทรงรักษาท่านให้หายอย่างน่าอัศจรรย์ แต่สำหรับบรรดาผู้ที่รู้และจงใจเพิกเฉย ไม่ควรคาดหวังการรักษาอย่างอัศจรรย์ พวกเขาควรตระหนักถึงความผิดบาปของตนและทูลขอของประทานแห่งการกลับใจและการให้อภัย พระเจ้าทรงให้มนุษย์รับผิดชอบตนเองรวมถึงการพัฒนาทักษะในด้านต่าง ๆ ดังนั้นมนุษย์สมควรได้รับการพิพากษาตามที่เราเป็น แต่ในความเป็นจริงมันไม่ได้เกิดขึ้นตามนั้น สิ่งที่เราสมควรลงมือกระทำ แต่ไม่ได้กระทำจนสำเร็จเพราะเราไม่ได้ใช้สติปัญญาที่ได้รับถวายเกียรติแด่พระเจ้า ความรู้ทั้งหมดที่เราควรได้รับแต่กลับสูญเสียไปตลอดกาล แม้ว่าเราจะไม่ได้สูญเสียจิตวิญญาณของเราก็ตาม (Ellen G. White Special Testimonies Series: A and B, หน้า 146.2)

แซมสันยังถูกยกย่องว่าเป็นวีรบุรุษแห่งความเชื่ออยู่แม้ว่าเขาได้สังหารผู้คนมากมาย เพราะพระเจ้าพิพากษาเขาตามเชื่อทางวัฒนธรรมในขณะนั้นที่มีผลต่อพฤติกรรม และจากสภาพสังคมอันน่าเศร้าสลดของชนอิสราเอล ในสภาพแวดล้อมของแซมสันเต็มไปด้วยความโหดร้ายและรุนแรง ตัวของแซมสันเองได้กระทำผิดหลายครั้ง แต่สิ่งที่เราสามารถเรียนรู้ผ่านความผิดพลาดของแซมสันได้ก็คือ แม้ว่าผลลัพธ์การกระทำผิดจะส่งผลร้ายแรงตามมากแค่ไหนก็ตาม ท้ายที่สุดมนุษย์ก็ยังสามารถรอดภัยหากเขากลับใจอย่างแท้จริง แม้ว่าจะต้องผ่านบททดสอบอันเลวร้าย พระเจ้าไม่ทรงพึงประสงค์ให้มนุษย์เผชิญกับการทดลองเช่นนั้นเลยและพระบัญญัติของพระองค์มีไว้ก็เพื่อปกป้องเราจากความทุกข์ลำเค็ญที่ไม่จำเป็น

เกิดอะไรขึ้นกับผู้ที่เคยเป็นผู้พิพากษาและนักรบผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอล ตอนนี้เขากลับกลายเป็นคนอ่อนแอ ตาบอด ถูกจับกุมขังและตกเป็นข้ารับใช้ที่ต่ำต้อย ทุกอย่างเริ่มต้นจากการฝ่าฝืนที่ละเล็กทีละน้อยของการทรงเรียกอันศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าได้ทรงอดทนอยู่กับเขามานาน จนเมื่อเขายอมจำนนต่ออำนาจแห่งความบาปและทรยศ เปิดเผยความลับ ในเวลานั้นพระเจ้าก็ทรงจากเขาไป มันไม่ใช่เรื่องความยาวของผม หากแต่เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความภักดีต่อพระเจ้า และเมื่อสัญลักษณ์ถูกสังเวยด้วยราคาอันมหาศาล พระพรที่เป็นดังสัญลักษณ์ก็ถูกริบคืน หากศรัทธาของแซมสันจะถูกโกนโดยปราศจากการทำบาป พลังกำลังความแข็งแกร่งก็ยังคงอยู่ แต่พฤติกรรมการแสดงออกของเขาที่ผ่านมายี่สิบให้เห็นถึงการสบประมาท ดูหมิ่นความโปรดปราน และอำนาจของพระเจ้า นั่นก็เท่ากับว่าเขาถูกเหยียดหยามตัวเองและเปิดกุญแจไขความลับเรื่องผมบนศรัทธาของเขา เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงปล่อยให้เขาได้รับผลความโง่เขลาของตนเอง (Signs of the Time Articles, 13 เมษายน 1881)

แซมสันถูกทอดทิ้งให้รับ “ผลของความโง่เขลา” คำถามคือ เมื่อท่านอยู่ในจุดนั้นท่านจะเข้าใจอย่างไร ความสัมพันธ์ระหว่างท่านกับพระเจ้าจะเป็นอย่างไร ท่านจะเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงลงโทษและทรงลงโทษท่านไป เชื่อว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังท่านเพราะความผิด ท่านจะปล่อยให้ความผิดบาปกัดเซาะตัวท่านและตกอยู่ในการครอบงำของซาตาน โปรดจำไว้ว่าท่านจะถูกตัดสินตามการตัดสินใจของตัวเอง “เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษด้วยการพิพากษาอย่างใด พวกท่านก็จะถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และพวกท่านจะตวงด้วยตะนานอันใด พวกท่านจะถูกตวงด้วยตะนานอันนั้นอีก” (มัทธิว 7:2) ให้ถามใจท่านว่า ท่านเชื่อในการกลับใจและการให้อภัยหรือไม่

ท่ามกลางความทุกข์ทรมานและความอภัยสวดซึ่งเป็นเรื่องเหมือนเกมส์กีฬาอย่างหนึ่งของชาวฟิลิปปินส์ แซมสันมีโอกาสได้ใช้เวลาไตร่ตรองและเรียนรู้ถึงความอ่อนแอของตัวเองมากกว่าครั้งใดที่เขาเคยประสบมาก่อน ในความทุกข์ยากทำให้เขาสำนึกผิด ผมของเขาก็ค่อย ๆ เริ่มยาวขึ้น ยี่สิบให้เห็นถึงการกลับมาของพลังอันพิเศษ ในขณะที่ศัตรูของ

เขาก็คิดแต่เพียงว่า แชมสันคือนักโทษที่ถูกทอดทิ้งและไร้ผู้เหลียวแล จึงไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวแต่อย่างใด (Signs of the Time Articles, 13 ตุลาคม 1881)

แม้ว่าแชมสันจะกลับใจและได้พละกำลังของเขากลับคืนมา เขารู้ตัวว่าจะไม่มีปาฏิหาริย์ใดที่จะคืนความปกติทางสายตาหรือชีวิตที่สงบสุขได้อีก เขายอมรับความทุกข์ทรมานที่เผชิญอยู่ตรงหน้า ซึ่งเป็นผลจากการกระทำของตนเอง แชมสันไม่ได้ละทิ้งความเชื่อแต่กลับเพิ่มพูนขึ้นเมื่อเขาเข้าใจในความอ่อนแอและพระคำในหนังสือโรม 5:20-21 อย่างแท้จริง

ยิ่งกว่านั้น พระราชบัญญัติได้เข้ามา เพื่อความผิดนั้นจะปรากฏมากมาย แต่ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น เพื่อว่าบาปได้ครอบครองไปสู่ความตายฉันใด พระคุณก็จะได้ครอบครองโดยทางความชอบธรรมไปสู่ชีวิตนิรันดร์ โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น (โรม 5:20-21)

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงตรัสตอบคำอธิษฐานครั้งสุดท้ายของแชมสันและเขาก็ได้ตายเพื่อเชิดชูเกียรติพระยะโฮวาเหนือเดกอนพระเจ้าที่มีรูปร่างครึ่งท่อนล่างเป็นปลาแห่งฟิลิสเตีย (เป็นพระเจ้าที่ไม่มีตัวตนจึงไม่สมควรเชื่อ)

คำสัญญาที่พระเจ้าตรัสผ่านแชมสันว่าเขาจะ “ช่วยกอบกู้อิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของฟิลิสเตีย” ได้ถูกทำให้สำเร็จ แต่บันทึกในชีวิตกลับเต็มไปด้วยความมืดมนและนำสยดสยองแทนที่จะเป็นบทสรรเสริญพระเจ้าและความรุ่งเรืองแห่งประเทศชาติ หากเพียงแต่แชมสันซื่อสัตย์ต่อการทรงเรียกอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า พระประสงค์ของพระองค์จะบรรลุผลสำเร็จได้ด้วยเกียรติยศและความสูงส่งของเขา แต่การยอมจำนนต่อสิ่งล่อใจและไม่ซื่อสัตย์ต่อความไว้วางใจที่ได้รับ ภารกิจของเขาจึงจบลงด้วยความพ่ายแพ้ ความเป็นทาสและความตาย (Conflict and Courage, หน้า 567.2)

การเปรียบเทียบชีวิตของแซมสันกับโยเซฟ

วิถีทางของพระเจ้าถูกทำให้สำเร็จแต่ในลักษณะที่ไม่สง่างาม ในยุคสุดปลาย ผมขอภาวนาอธิษฐานให้เรื่องนี้เป็นบทเรียนแก่เรา นางเอเลน จี ไวท์ ได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแซมสันกับโยเซฟ ซึ่งต่างก็บรรลุลักษณะประสงค์ของพระเจ้าเหมือนกัน คนหนึ่งบนเส้นทางที่ได้รับเกียรติยศสูงส่ง เมื่อโยเซฟวางเข็มชีวิตที่จะทำตามกฎของพระเจ้า เขาก็ได้รับการยกย่องในอียิปต์และเป็นพระพรให้แก่ประชาชนของเขาอย่างมากมาย

ชีวิตในอนาคตของโยเซฟถูกกำหนดจากการตัดสินใจในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อแห่งการทดลองนั้น เขาเงยหน้าขึ้นมองสวรรค์อย่างสงบกลางเปล่งเสียงว่า “ข้าพระองค์จะกระทำการชั่วร้ายครั้งใหญ่นี้และทำบาปต่อพระเจ้าได้อย่างไร” ไฟค้นหาแห่งบาปมลทินไม่ได้ถูกปลุกเร้า พระสัญญาและพระบัญชาของพระเจ้าสถิตอยู่เบื้องหน้าโยเซฟ เขาสัมผัสถึงนัยนัยตาที่มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างจับจ้องอยู่เหนือศีรษะและแผ่ขยายไปยังความนึกคิดทั้งหมดที่แทรกซึมไปสู่ส่วนลึกของจิตใจที่เป็นแรงจูงใจขับเคลื่อนการกระทำทุกสิ่ง ในห้วงเวลาที่อันตรายนั้นผละกำลังที่แซมสันได้รับก็มาจากแหล่งเดียวกันกับโยเซฟ เขาสามารถเลือกเส้นทางที่ถูกหรือผิดได้ตามความต้องการ แต่แทนที่จะยึดผละกำลังอันแข็งแกร่งของพระเจ้า เขากลับปล่อยให้ธรรมชาติของกิเลสตัณหาเข้าครอบงำ อำนาจแห่งเหตุและผล ศีลธรรมเดินหลงทางผิดไป พระเจ้าได้ทรงเรียกแซมสันในภาระกิจอันสำคัญยิ่ง ที่มีเกียรติและทำคุณประโยชน์อย่างใหญ่หลวง แต่ก่อนที่เขาจะเรียนรู้การปกครองเขาจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้จักการเชื่อฟังพระบัญญัติก่อนเป็นอันดับแรก โยเซฟเปรียบเสมือนตัวแทนศีลธรรมแห่งอิสราเอล เขามีสิทธิ์เลือกเดินบนเส้นทางแห่งความบริสุทธิ์ ความศักดิ์สิทธิ์และเกียรติยศ หรือ จะเลือกเดินบนเส้นทางที่ผิดศีลธรรมอันเสื่อมทราม โยเซฟเลือกเส้นทางแห่งความชอบธรรมที่พระเจ้าทรงเห็นชอบด้วย ในขณะที่แซมสันตกอยู่ภายใต้การล่อลวงที่ดูคล้ายคลึงกันที่ตัวเขาเองเป็นผู้ตัดสินใจเลือก กลับพ่ายแพ้ต่อกิเลสตัณหาและจบลงด้วยความน่าอัศจรรย์ ความหายนะและความตาย มัน

ช่างแตกต่างกับเรื่องราวของโยเซฟอย่างสิ้นเชิง (Signs of the Time Articles, 13 ตุลาคม 1881)

มีหลายเรื่องในพระคัมภีร์ที่ยากจะเข้าใจ เพราะโดยธรรมชาติบาปของมนุษย์ เราจะอ่านและตีความว่าสิ่งไหนถูกผิดไปตามความพึงพอใจของเรา เราทุกคนรู้ตัวอย่างของคนที่มีพฤติกรรมเช่นนี้ โดยเฉพาะในเรื่องการล่วงประเวณี ผมเห็นผู้กระทำผิดเรื่องการล่วงประเวณีและพูดกับตัวเองและทุกคนว่า กษัตริย์ดาวิดทรงได้รับการอภัยฉันใด ตัวผมเองก็สมควรจะได้รับฉันนั้น (แม้แต่ผู้ที่ฉลาดที่สุดในโลกก็เกิดจากนางบัทเชบา) แต่อย่าลืมความเจ็บปวดและความทุกข์ทรมานที่ดาวิดประสบซึ่งเป็นผลของบาปนั้นและในบริบทที่เขาดำรงอยู่ ดังนั้นเราไม่ควรตัดสินดาวิดหรือคนอื่น เพราะว่าเราทุกคนต่างมีโอกาสพลาดพลั้งทำบาป เราควรจะให้ความเห็นอกเห็นใจและให้อภัยอย่างรวดเร็ว เพราะเมื่อใดก็ตามที่เราให้อภัยผู้อื่นและตัดสินพวกเขาว่ามีคุณค่าดีพอสำหรับชีวิตนิรันดร์ เมื่อนั้นตัวเราก็สามารถจะให้อภัยตนเองและตัดสินว่าตัวเราเองก็มีคุณค่าดีพอสำหรับชีวิตนิรันดร์ ในขณะเดียวกัน ให้เราจำไว้ว่าความบาปทำลายทัศนคตินั้น มันหลอกลวงมนุษย์ให้ยกย่องตนเองมากกว่าพระเจ้า

ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้มนุษย์คนใดหลอกลวงพวกท่าน ผู้ที่กระทำความชอบธรรมก็ชอบธรรม เหมือนกับที่พระองค์ทรงชอบธรรม ผู้ที่กระทำความบาปก็เป็นของพญามาร เพราะว่าพญามารกระทำความบาปมาตั้งแต่เริ่มแรก เพราะเหตุนี้พระบุตรของพระเจ้าจึงได้มาปรากฏ เพื่อพระองค์จะทรงทำลายกิจการทั้งหลายของพญามารเสีย ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็ไม่กระทำความบาป เพราะว่าเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า ในสิ่งนี้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าก็ปรากฏชัด และลูกทั้งหลายของพญามาร ผู้ใดก็ตามที่ไม่กระทำความชอบธรรมก็มีได้มาจากพระเจ้า เช่นเดียวกับคนที่ไม่รักพี่น้องของตน (1 ยอห์น 3:7-10)

แต่ทั้งหมดนี้เราต้องไม่ลืมความชั่วร้ายของบาปว่า มันเป็นตัวทำลายทุกสิ่งรวมทั้งบิดเบือนและทำลายทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว เราควรติดสนิทกับพระเจ้าและขอบคุณอยู่เสมอ

สำหรับของประทานคือ พระบุตรที่ให้ชีวิตและพลังในตัวเรา เราต้องละทิ้งบาปและพยายามเอาชนะมันโดยรับผิดชอบต่อตัวเองและคนรอบข้าง หากชีวิตของเราตกอยู่ในบาปให้หันไปมองชีวิตแซมสัน ขอให้เราจำไว้ว่า พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ให้เราทูลขอ อธิษฐาน กลับใจอย่างแท้จริงต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่ที่แซมสันกระทำ ไม่ใช่ทุกข้อใดก็ตามอย่างที่ชาวโลกเป็น ซึ่งมีอยู่ดาษดื่นทั่วไป

“เพราะว่าความเสียใจตามอย่างทางของพระเจ้ากระทำให้เกิดการกลับใจใหม่ ซึ่งนำไปสู่ความรอดที่ไม่ต้องคิดเปลี่ยนแปลงเลย แต่ความเสียใจแห่งโลกนี้กระทำให้เกิดความตาย” (2 โครินธ์ 7:10)

เราไม่ควรลืมสิ่งที่บาปกระทำต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด องค์พระเยซูคริสต์และโปรดจำไว้เสมอว่า ชีวิตในองค์พระเยซูคริสต์เท่านั้น มนุษย์จึงได้รับชัยชนะ

ประวัติของแซมสันเป็นบทเรียนสอนผู้ที่กำลังเรียนรู้การสร้างอุปนิสัยอันดีงามในการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า เยาวชนที่เข้าโรงเรียนและวิทยาลัยของเราจะพบเจอกับความรู้สึกลึกลับคิดหลากหลายรูปแบบ พวกที่ชอบเล่นแต่กีฬาหรือใช้เวลาวัน ๆ หมดไปกับเรื่องไร้ประโยชน์หรือพวกที่ไม่รักการเรียน คบหากับพวกที่ชอบคอยหาแต่เรื่องทำผิดกฎ ออกนอกกลุ่มนอกรทาง มนุษย์แต่ละคนมีโอกาสนในการตัดสินใจเลือกระหว่างความบาปและความชอบธรรมที่อยู่ตรงหน้าพวกเขา พวกเขาต้องเลือกด้วยตนเอง แต่ขอให้จำไว้ว่า “ผู้ใดก็ตามหว่านพืชชนิดใด ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น แต่ผู้ที่หว่านพระวิญญาณจะได้รับชีวิตนิรันดร์” (Signs of the Times Articles, 13 ตุลาคม 1881)

“ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา” (โรม 6:23)

คำอธิบาย “อย่าต่อสู้กับคนชั่ว” ของนางเอเลน จี ไวท์

การที่ชาวยิวต้องเกี่ยวข้องกับทหารโรมันก่อให้เกิดการกระทบกระทั่งกันบ่อยครั้ง เกิดการปะทะกันระหว่างประชาชนและทหารโรมันอยู่บ่อย ๆ ก่อให้เกิดความเกลียดชังทหารโรมันขึ้นในหมู่ชาวยิว บ่อยครั้งในระหว่างการเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง นายทหารโรมันพร้อมทหารองครักษ์จะจับและเกณฑ์ชาวนาให้แบกหามสัมภาระขึ้นเขา หรือเกณฑ์ทำงานอื่น ๆ ตามความต้องการ ซึ่งเป็นไปตามกฎและธรรมเนียมของชาวโรมัน ผู้ใดขัดขึ้นจะถูกร่ำและถูกเยาะเย้ยถากถาง ทุก ๆ วันประชาชนรู้สึกขมขื่นนอยากที่จะหลุดพ้นจากแอกของโรม... ชาวยิวต่างเฝ้ารอคอยพระเยซูคริสต์ด้วยใจจดจ่อหวังว่าพระองค์จะเป็นผู้กำราบปราบความหยิ่งโง่ของพวกโรมัน {MB 69.2}

พระเยซูทรงสลดพระทัยเมื่อทอดพระเนตรใบหน้าของประชาชนที่เงยหน้ามองมาที่พระองค์ สีหน้าแต่ละคนแสดงออกถึงความเครียดแค้น พระองค์ทรงรู้ว่าผู้คนตกอยู่ในความขมขื่นต้องการพลังในการออกไปต่อสู้กับผู้กดขี่ แต่พระองค์ตรัสด้วยน้ำเสียงที่เป็นทุกข์ว่า “อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าใครตบแก้มขวาของท่านก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย”

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นเพียงการทบทวนคำสอนจากพระคัมภีร์เดิม จริงอยู่มีกฎของโมเสสข้อหนึ่งว่า “ตาแทนตา ฟันแทนฟัน” (เลวีนิติ 24:20) แต่นั้นเป็นกฎฝ่ายพลเรือน จะไม่สามารถอ้างข้อนี้เพื่อทำการแก้แค้น เพราะมีพระคำของพระเจ้าหลายข้อที่กล่าวถึงเรื่องนี้ เช่น “อย่าพูดว่า ‘ข้าจะแก้แค้นความชั่ว’” “อย่ากล่าวว่ ‘ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแล้วแก่ข้า’” “อย่าเปรมปรีดีเมื่อศัตรูของเจ้าล้ม” “ถ้าศัตรูของเจ้าหิว จงให้อาหารเขากิน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม” (สุภาพิต 20:22; 24:29, 17; 25:21-22)

ชีวิตของพระเยซูบนโลกนี้ได้แสดงออกถึงหลักการดังกล่าว พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จจากพระนิเวศในสวรรค์มายังโลกเพื่อนำอาหารแห่งชีวิตมาสู่ศัตรูของพระองค์ ตลอดชีวิตของพระองค์ถูกใส่ร้ายป้ายสี กดขี่ข่มเหงตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสิ้นพระชนม์ สิ่งที่พวกเขาเรียกร้องจากพระองค์คือขอความรักที่ให้อภัยเท่านั้น พระองค์ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า “ข้าพเจ้าเปิดหลังให้ผู้โอบอ้อมข้าพเจ้า และหันแก้มแก่คนตีแควข้าพเจ้า ออก ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนหน้าจากการเยาะเย้ยและการถ่มน้ำลายรด” “ท่านถูกบีบบังคับและถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้ต่อหน้าผู้ตัดขนของมันเช่นใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเช่นนั้น” (อิสยาห์ 50:6; 53:7) บนไม้กางเขน สิ่งที่มีมนุษย์ได้ยินเป็นเพียงคำอธิษฐานทูลขอการยกโทษบาปให้กับผู้ที่ปลงพระชนม์พระองค์กับข่าวสารแห่งความหวังให้กับโจรผู้ที่กำลังจะสิ้นใจตาย

พระบิดาทรงสถิตล้อมรอบพระคริสต์ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับพระองค์เว้นเสียแต่ความรักอันไม่มีขอบเขตอนุญาตให้เกิดเพื่อเป็นพระพรให้แก่ชาวโลก นี่คือแหล่งที่มาของการปลอบใจสำหรับพระองค์และสำหรับเรา ผู้ที่ซิมซับพระวิญญูณของพระคริสต์ก็อยู่ในพระคริสต์ การโจมตีอันเลวร้ายที่พุ่งเข้าไปที่เขาจะไปตกที่พระผู้ช่วยให้รอดแทนพระองค์จะทรงรายล้อมล้อมรอบเขาด้วยการประทับอยู่ของพระองค์ เขาไม่จำเป็นต้องสู้กับความชั่วร้าย เพราะพระคริสต์ทรงเป็นป้อมปราการของเขา ไม่มีสิ่งใดที่จะแตะต้องเขาได้เว้นแต่ที่พระองค์จะอนุญาต และ “ทุกสิ่ง” ที่ทรงอนุญาตนั้น ล้วนแต่ “ก่อผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า” (โรม 8:28) {MB 70-72}

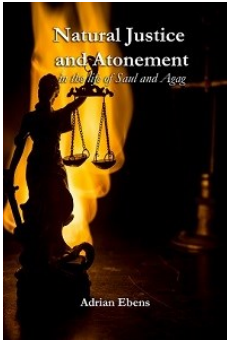
มีคำกล่าวที่ยากต่อการปฏิบัติสำหรับผู้ที่เป้นคริสเตียนดังนี้” พระเจ้าทรงประสงค์ให้เรา มีความเชื่ออย่างไร้ข้อสงสัย” หากมีใครมาปล้นหรือทำร้ายเราจากด้านหลังเพราะคิดว่าเราคือศัตรูหรือวิ่งราวฉกเอากระเป๋าเงินและหนีไป เราควรจะเข้าใจว่าเหตุการณ์ทั้งหมดทั้งมวลเหล่านี้ “มาจากพระคริสต์” พระองค์ทรงอนุญาตให้เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นและเราจะต้องไม่ต่อสู้ใช้กำลังทำร้ายกลับด้วยมีดหรือสเปรย์พริกไทยหรือใช้ศิลปะการต่อสู้ที่เราเรียนฝึกฝนมา ผมทราบดีว่าสิ่งนี้เป็นเรื่องยากลำบากในการติดตามพระคริสต์ การ

กลัวสิ่งเหล่านี้และการปกป้องตัวเราเองคือการต่อต้านความชั่วด้วยจิตวิญญาณที่ปราศจากความเชื่อ

เราควรจะรับมืออย่างไรเมื่อความชั่วร้ายเกิดขึ้นกับเรา เช่นเดียวกับพระคริสต์ เราอธิษฐานเพื่อศัตรูของเราหรือสำหรับโจรที่ขโมยของไปจากเราหรือแม้แต่ผู้ที่ต้องการฆ่าเรา เราบอกพวกเขาว่าพระเจ้าทรงมองเห็นสิ่งที่พวกเขา กำลังทำอยู่และถ้าพวกเขาไม่หันหลังไปจากความชั่ว พวกเขาจะเก็บเกี่ยวสิ่งที่พวกเขาได้หว่าน (กาลาเทีย 6: 7) เราไม่ควรมีความขมขื่นหรือโกรธที่จะป้องกันตัวเองหรือตอบโต้ เพราะเช่นเดียวกับพระคริสต์เรา “แสดงออกถึงความรักที่ให้อภัย” ขอพระเจ้าทรงช่วยเรา เพราะเราไม่สามารถกระทำได้หากพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงสถิตอยู่กับเรา

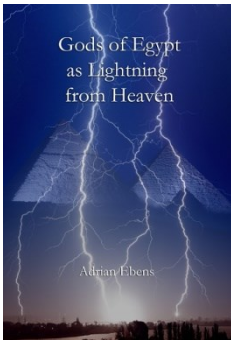
ยังมีหนังสือเล่มอื่น ๆ ที่ควรค่าแก่การอ่านในเว็บไซต์ maranathamedia.com

ความยุติธรรมและการคืนดีตามธรรมชาติ

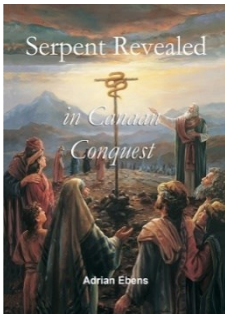
เหตุใดพระเจ้าจึงทรงบัญชาให้ท่านซาอูลเช่นฆ่าชาวอามาเลซ ทั้งชนชาติรวมถึงเด็กทารกทั้งหมดด้วย เป็นเรื่องที่ยธิบายได้ยากที่สุดในพระคัมภีร์ แล้วคำบัญชาของพระเยซูคริสต์ที่ว่า ให้รักศัตรูของเจ้าคืออะไร ความคิดของพระเจ้าไม่ใช่ความคิดของเราและความยุติธรรมของพระเจ้าไม่ใช่ความยุติธรรมของเรา ถึงแม้ว่าเราจะคิดว่าใช้ก็ตาม พระเจ้าจะทรงเข้าถึง

เทพเจ้าแห่งอียิปต์ดุจสายฟ้า

พระคัมภีร์มีหลายตัวอย่างของการตัดสินผู้คนโดยการขว้างด้วยก้อนหินจนตายเพราะการล่วงละเมิดของพวกเขา การปฏิบัติเช่นนี้มีที่มาจากที่ไหน พระเจ้าทรงชี้แนะแนวคิดนี้ให้กับโมเสสหรือว่ามีที่มาจากแหล่งอื่น เป็นไปได้ไหมว่าการตัดสินที่เกิดขึ้นกับชนอิสราเอลเป็นความคิดการตัดสินใจของพวกเขาเองแทนที่จะมาจากพระเจ้า บาปของรูปเคารพลุกกั่ว

ซาตานเปิดเผยตัวในแคว้นคานาอัน

เราจะยอมรับความสมดุระหว่างการเช่นฆ่าแบบเหมารวมที่กระทำแก่ชนชาติต่างๆ ด้วยดาบของชาวอิสราเอลกับพระดำรัสของพระคริสต์อย่างไร ...ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพิณาศเพราะดาบ ไม่ใช่แค่ ผู้ชาย ผู้หญิง แต่เด็กด้วยเช่นกัน

เฉลยธรรมบัญญัติ 2:34 ครั้งนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายเสียสิ้น คือผู้ชายผู้หญิง และเด็กทั้งหลายในทุกเมือง ไม่ให้มีเหลือเลย

แซมสันกับหลุมพราง

หลักคำสอนจิตใจที่หลงผิด

หากพระเจ้าทรงอิทธิฤทธิ์ยิ่งใหญ่ ทำไมพระองค์จึงไม่ทรงยึดแผ่นดิน
คานาอันให้ชาวอิสราเอลด้วยพระองค์เอง โดยที่พวกเขาไม่
จำเป็นต้องเข้าสู่การทำสงคราม

หากแผ่นดินคานาอันเป็นดินแดนแห่งพันธสัญญา ทำไม
ประวัติศาสตร์ของผู้เข้ายึดครองแผ่นดินกลับตกอยู่ในความมืดมิด
พระเจ้ายังคงทรงมีวิธีการใดในการเข้าถึงประชากรผู้ที่ไม่ไว้วางใจ
ไม่เชื่อฟังคำแนะนำของพระองค์ สมควรหรือไม่ที่พระองค์จะทรงตัด
พวกเขาออกไป

มีบทเรียนที่ดีสำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาวิธีการจัดการของพระเจ้ากับ
บรรพบุรุษที่ตกอยู่ใต้อิทธิพลจากอียิปต์ หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับ
ผู้แสวงหาวิธีการแก้ไขเพื่อช่วยเพื่อนสนิทหรือสมาชิกในครอบครัวที่
ตัดสินใจเลือกเส้นทางที่นำไปสู่การทำร้ายตัวเอง เราจะใช้วิธีการใด
ในการเข้าถึงพวกเขา โดยศึกษาวิธีการของพระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่
บนสวรรค์